

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ved K. L. Rahbek.

Skuespil til Brug for den kongelige dramatiske
Skole

København : Beeken, 1807

1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

3550

621

55, - 3.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130001746104

Skuespil,

til Brug

for den

kongelige dramatiske Skole.

Med

K. L. Rahbek

Professor.

Kiøbenhavn 1807.

Trykt paa Boghandler L. Beckens Forlag,
hos B. Breum.

Romediegistermaalet

eller

De blev taget ved Ræsen.

Romedie i een Akt

efter Dorvigny.

Ved

K. L. Rahbek

Professor.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt paa Boghandler L. Beckens Forlag,
hos J. Breum.

P e r s o n e r n e :

Hr. Bernik.

Madam Bernik.

Angelique, deres Datter.

Lindenberg, hendes Elsker.

Hendrik, hans Tjener.

Madder, hendes Brudgom.

Mad. Madder, hans Moder.

Eise, Angeliques Pige.

Forste Scene.

Lise. Hendrik.

Lise.

Men saa hør mig da.

Hendrik. Li hun stille, Gomsfrue Lise! jo mere hun snakker, jo værre gior hun sin Sag. At bedrage et Menneske, at misbruge hans Tillid, hans Trofkyldighed, det er ingen Ting, at sige for et Bruentimmer; det er Skik og Brug; en fort Alndskyldning, det er Moden, og saa er Alting forbi. Men at tage imod hans Farvel, som sin tilkommende Mands, sværge ham en evig Bestandighed, see ham forvirels over at maatte bort over Hals og Hoved, og saa henvise sig af hans Graværelse til at være ham utro. — Ey Gomsfrue Lise! det er noget som det hele Rion skal staae os til Ansvar for.

Lise. Men ubarmhertige Sladderhank! hvad gaar der af Dig? hvad vil Du sige? hvad bebrejder Du os?

Hendrik. Hvad jeg bebrejder Jer! — O! det vilde være alt for vidtløftigt — for større Kortheds Skyld vil jeg fatte det altsammen i en Sum — for det første har I uret, det er Hovedsagen, og saa kan det være det samme med Resten.

Lise. Det var en deilig Indledning. Kalder Du det at tale fornuftig?

Hendrik. Vær Du rolig. Du skal faae Din Text baade læst og paaskrevet, det kan Du være vis paa. For det første har vi Ret, og I Uret.

Lise. Men saa beviis os det da!

Hendrik. Det er en let Sag, dertil behøves kun tre Smaating.

Lise. Og de er.

Hendrik. Hør, ti og rodm! finder Du det let?

Lise. Ih men! —

Hendrik. Stille!

Lise. Men jeg falder i Forundring over min egen Forlegenhed. Hvad er det for en Tale, Du fører?

Hendrik. Den, som tilkommer os Gomsfrue! Det er snarere Dem, der skulde nedstemme Deres? Hvorledes grusomme, menederske, barbariske, Utaal- nemmelige! — For der kan ingen Tvivl være, den ene er som den anden, Pigen som Gomsfruen. Den ene glemmer Herren, den anden forraader Tjeneren, Kierligheden er Ganden i BOLD, og Troelsgheden svømmer ovenpaa. Hvad! en sex Maanedes Fraværelse kan Qvindetrostskab ikke udholde — O! havde jeg bare Tid at staaende, hvor jeg skulde holde Dig en Præken. Men — min Herre bliver utaalmodig! Lad os altsaa gaae til Sagen.

Lise. Det var vel. Jeg besvarer ikke alle dine Fusentasterier, for det fik aldrig Ende. Sagen er at I kommer meget beleiligt hjem. Min Gomsfrue elsker bestandig Din Herre, men hans Medbetler er kommen, og hendes Fader vil gifte dem bort paa Stedet. Nu maae vi see til, om vi kan forplumre deres Planer og udføre vores.

Hendrik. Viist maae vi det. Jeg vil ikke gientage, hvad der er sagt hundrede Gange, men vi maae have mere Forstand end vort Herfskab, og drive vor Intrigue igiennem, ellers spille vi kun daarlige Komedie.

Lise. Lad os da begynde med at lægge vor Plan, og først og fremmest giøre os kiendt med Karaktererne. Intriguen falder siden af sig selv, og saa gaae vi paa Jagt efter Oplosningen.

Hendrik. Rigtig, og Lykke for os, om vi faae den sat. Siig mig da nu et Par Ord om Personerne.

Lise. Nu! Din Herres Medbeiler er [en Landsby, Dumrian!

Hendrik. Det er saaledes Skik og Brug, det er de Herrer Medbeilere altid.

Lise. Og denne Medbeiler har en Mama.

Hendrik. Der slægter sin kiære Hr. Søn paa.

Lise. Som to Draaber Vand.

Hendrik. Der har vi alt to Klobrianer taget ved Næsen. Og nu Jomfruens Fader.

Lise. O han! det er en prægtig Person for vort Forehavende. Det er en god, jævn Borgermand, der har lagt sig en Stillings Penge ved sin Handel, og der nu, siden han har lukket sin Bod, har givet sig til at være et vittigt Hoved og en Mand af Smag. Hans gode Kone, Madam Bernik, er

af de fælsomme, og jo ældre hun bliver, jo galere er hun til at gjøre sig ung.

Hendrik. Ja! see! det kan man kalde at dræbe Tiden. Nu for at fuldbringe Materiet, du er snedig, jeg er vittig, min Herre og Din Jomfrue er forelsket. De gode Venner fra Landet kan pakke ind, derom er ingen Spørgsmaal, vi behøver bare en Indledning, hvorledes vi skal faae alle de Mennesker trukken paa Traad.

Lise. Hør! Jeg har havt et Indfald, som kunde hjælpe os godt affædt. Hr. Vernil er faldet paa for at more den unge Herre fra Landet, som han bestemmer sin Datter, og hans liære og værdige Mama, at lade føre en Komedie op i Anledning af deres Giftermaal; men han vil det skal være et nyt Stykke, som skal gøres til det samme, og han har overdraget mig at skaffe ham Poet, og Skuespillere og Musici. Han kender hverken Din Herre eller Dig, kunde I ikke søge Udgang her under det Paaskeud?

Hendrik. Ih jo vist! og jeg lover Dig endog ogsaa for en extemporeret Komedie, der skal være ligesaa god som mangen, der er skreven i største Mængde. Jeg maae bare først see at være min Herre;

for, som jeg sagde Dig nys, han er utaalsmodig, og kunde gierne komme her og forstyre vor Leg.

Lise. Nå maae Du vie. Der er Hr. Vernik; han har seet Dig, og vi maae nu benytte os af Leiligheden at forestille Dig for ham, og mælde Din Herre.

Anden Scene.

De Forrige. Vernik.

Vernik (affides). So mere jeg betænker, og beregner, og betragter den Sag, jo mere indseer jeg, at det er en flionne Ting. Paa den ene Side er der nu min Datter — ja! og paa den anden er der en flint ung Mand, og — saa er — Lise! hvem vil denne Person tale med?

Lise. O Herre! det er en Skat, Himlen sende Dem! ja De kan takke Deres gode Stjerne.

Vernik. Vel muligt! virkelig har min Herre et Ansigt —

Hendrik. Som lover meget, ikke min Herre?

Vernik. Min Herre! jeg siger —

Hendrik. Forlad mig det, min Herre! og

jeg anseer det for en stor Lykke, at jeg kan, at jeg veed, at jeg er (til Lise) Men for en Ulykke, Lise, saa sig mig dog, hvad Ganden jeg er og jeg kan og jeg veed.

Lise. O Herre! Herren er en —

Hendrik. Ja min Herre, jeg er en — (til Lise) Men saa sig da Ordet ud.

Bernik. Det troer jeg gierne, det seer Herren ogsaa ud til.

Hendrik. O min Herre! De gior mig for megen Ære. (til Lise) Men saa sig ham da, hvad jeg er.

Bernik. Nu da Herren er en —

Lise. Ja Herren er en — Hvad kalder De det nu? — Ham De ser vilde have sat paa.

Bernik. O! Herren er en Artist!

Lise. Ja rigtig, en Artist. Det er det, ikke sandt, min Herre! De er en Artist!

Hendrik. Ja min Herre! en Artist.

Bernik. Musikus eller Skuespiller om jeg tør spørge?

Hendrik. O, min Herre! en Artist er det ene saa vel som det andet, jeg synger, jeg spiller, jeg danser, jeg gior kort sagt alt, hvad det skal være,

det ene ligesaa godt som det andet. (sagte til Lise)
Men hvor godt jeg gjør det, skal Du svare til.

Bernik. Det er deiligst. Det er bare Skade, De ikke ogsaa er Digter.

Hendrik. Digter, min Herre! hvad vil De sige med det? jeg gjør selv alle de Roller, jeg spiller. Det er langt baade bequemmere og bedre, end at lære det Snous udenad.

Bernik (sagte til Lise) Det maa Du sige, Lise! Det er ret en himmelsendt Mand for mig. Han er Alting.

Lise. Ja! derfor var det ogsaa, jeg havde saa Ondt ved at sige, hvad han egentlig var. Jeg har talt til ham om at gaae Herren til Haande med det lille Stykke, De vilde have spilt til Deres Datters Giftermaal.

Bernik. Det skal Du have Tak for. Seer De kiære Herre! jeg er nu hverken Artist eller Poet, eller Musikus eller Skuespiller, jeg, men derfor holder jeg dog af det alligevel, og uden at forstaae mig paa det, snakker jeg med, og dommer sagtens ikke sin galt.

Hendrik. Det troer jeg gierne, min Herre! De er ikke den eneste, der gjør det. Dersom ingen

Besatte sig med det, uden de der forstod dem paa det, vilde der blive dødt i den dramatiske Verden.

Bernik. Ja diavoleblandt dødt, det har De Ret i. Jeg bedømmer Alting, hvad det saa er, det er mig ligemeget. Jeg snakker, jeg raaber, jeg skændes, jeg hører ikke paa, hvad de andre siger, og de andre hører ikke paa mig, men det er det samme, den Allarm gjør dog altid Virkning, Meningerne deles, dit og dat kommer i Spillet med, der bliver Partier, de Forstandige tie stille, og man slumper til en Slags Anseelse.

Hendrik. Ja, vist slumper man til den; det er just det rette Ord.

Bernik. Ja! jeg veed ganske godt at vælge mine Ord.

Hendrik. Ja, og at anvende dem. Men lad os komme til Sagen. Hvad er det egentlig min Herre ønsker; det er mig sagt, at det var i Anledning af et Giftermaal, og at De ønskede et lidet allegorisk Forspil.

Bernik. Ja, jeg gifter min Datter bort, forstaaer De? hendes Brudgom er kommen hertil med sin Moder, og jeg vilde gjerne overraske dem

med en liden Komedie, der skulde være skrevet til det samme — De forstaaer mig nok.

Hendrik. Meget vel! min Herre! meget vel!

Bernik. Men det er ikke alt; jeg vilde det skulde være noget Nyt, forstaaer De mig? noget snorrigt, noget lystigt! for paa nogen Tid er min Datter blevet mig saa tungsindig, jeg veed ikke hvorover, og jeg vilde gjerne adsprede hende lidt, forstaaer De —

Hendrik. Ja? jeg forstaaer Dem, nogle Loier! ikke sandt?

Bernik. Ganske rigtig, noget at lee af! som for Exempel — Hør, jeg skal forklare Dem det altsammen endnu tydeligere. Seer De, min Svigersøn er en brav Karl, men mellem os sagt, er han en Smule fremmed i Verden, forstaaer De, han har aldrig været ude af sin Fødeby før, og har ingen Ting seet, og jeg vilde lee en Smule paa hans Beretning, forstaaer De mig? hvad?

Hendrik. Jo jeg forstaaer.

Bernik. Naa! saa er nu alt det i Stand, en Smule Galleskab, som vi kan have Loier af ham med et Øieblik.

Lise. Ja, som jeg sagde Dem, det gjælder om at tage Svigersønnen ved Næsen. Det er alt.

Hendrik. Godt! han skal blive taget ved Næsen, han skal blive taget ved Næsen, min Herre! der er ogsaa en af mine gode Venner, som vil med Hjertens Glæde gaae mig tilhaande deri.

Bernik. Godt.

Hendrik. Det er en Karl, som er ubetalelig til at tage Gøll fra Landet ved Næsen.

Lise. Nu, ham maae De skaffe os fat paa; ikke Herre!

Bernik. Jo vist! skal os fat paa ham.

Hendrik. Jeg skal strax hen at skaffe ham fat. (Lindenberg kommer ind med Mad. Bernik) Oh for en Ulykke! jeg troede ikke, han var saa nær. Han har alt snakket med Moderen; nu er alting forsvundet.

Tredie Scene.

De Forrige. Lindenberg.

Madam Bernik.

Mad. Bernik. (minauderende) Hvorledes, min Herre! men det kan jeg ikke svare paa; det

er noget, jeg ikke forstaaer det mindste af — det er en Kierlighedserklæring, synes jeg, og det vil jeg sige min Mand.

Lindenberg. Tillad, at jeg først maae ere holde Deres Samtykke, Madam!

Hendrik. Skal saa den Jufentast.

Bernik. Men hvad er det da, Madam Bernik.

Mad. Bernik. Ih, det er den gode Herre! som kommer mig der med en lang Ransje af Ting, jeg intet begriber af. Han snakker til mig om Kierlighed, Giftermaal, Fortvivlelse — Virkelig det sætter mig i en sølsom Forsamling.

Bernik. Ja, bi klare Kone! det skal jeg nok bringe i Rigtighed. Min Herre, veed De vel, at jeg er Hr. Bernik! hvad forlanger De af min Kone?

Hendrik (til Lindenberg) Ei stille.

Lindenberg. O min Herre! hav Medlidenshed med en Elsker, hvis hele Haab nu staaer til Dem.

Bernik. Saameget desværre min Herre! saa meget desværre! — min Kone er min Kone, og der er intet for Dem at haabe — og jeg finder det

meget sølsomt, at De betroer mig Deres Kiærlighed for hende.

Lindenberg. For hende? O min Herre! De tager feil; det er Deres Jomfru Datter, jeg tilføder.

Bernik. O! min Herre! endnu bedre! hvad min Herre! De har da svoret at giøre Cour til min hele Familie? o, De sukker for Jomfrue Bernik.

Lise (til Hendrik) Men, saa forpur dog den Forklaring.

Hendrik. Lad Du mig raade. (til Lindenberg) Saa ti dog (leende) Ha! ha! ha! min Herre, De forstaaer os ikke (til Lindenberg) ti De have stille, siger jeg — (hoit) Min Herre, det er et snorstigt Indsald, vi har haft. (til Lindenberg) Tal ikke et Ord — (hoit) Det er min Herre.

Bernik. Deres Herre!

Lise. Den Døsmer! jo han bringer Tingene godt i Rigtighed.

Hendrik. Ja, jeg kalder ham min Herre! ikke blot fordi han er min Mester og min Lærer, og der har gjort mig til den Kunst, den Virtuos, jeg er; men ogsaa fordi han spiller altid Herren, og jeg Tjeneren, det er med eet Ord ham, som jeg talte

nys om, der skal gaae os til Haande, De
veed nok.

Bernik. Ha! ha! Godt!

Hendrik. Han er ogsaa Artist, Musikus,
Stuespiller, Digter.

Bernik. Men er han ikke ogsaa en Smule
gal?

Hendrik. Nei, men han spiller yppertig
Komedie.

Lindenberg (til Hendrik) Sæg Komedie.

Hendrik. Men saa ti dog stille, og lad
mig tale.

Bernik. Men, naar saa er, hvorfor gaaer
han da i Uniform?

Mad. Bernik. Ja Herren seer ud, som
en Officier.

Hendrik. O, for Pokker! det er en Dragt,
der — hører til hans Rolle.

Bernik. Ja saa!

Mad. Bernik. Den klæder ham godt.

Lindenberg (til Hendrik) Men hvad vil —

Hendrik. Stille! — Jeg troede, vi kunde
have Nytte af ham til den lille Komedie, vi her vilde
spille, og da Efferrollerne just er hans Sag, har han

strax ved sin Indtrædelse vilde give Dem en lille
 Prove paa sin Duellighed.

Bernik. Godt! godt! Skamfærd! jeg lod
 mig narre! den gode Herre lader til at spille meget
 naturlig.

Lindenberg. Spille, min Herre!

Mad. Bernik. O, min Ven! det er ikke
 imod, som han spillede ude i Salen. Det fulde Du
 have seet — Det var ikke, De ikke varte mig ad,
 det var en Komædie, saa skulde jeg ogsaa nok have
 spilt min Rolle.

Lindenberg (til Hendrik) Men saa forklar
 mig dog.

Hendrik. Hvad, De begriber ikke? Vil
 nu Hr. Bernik og Madamen høre, hvad jeg tænker
 med Deres Komædie.

Bernik. Godt! jeg skal strax sige Dem, om
 det er efter mit Sind.

Hendrik. Vi vil ikke gaa langt efter Skus-
 spillere, men for større Koriheds Skyld spille selv.
 Denne Herre og jeg vil give Dem et kort Indhold
 af Stykket, og saa spiller hver sin Rolle udaf Høret
 det, det giver mere Liv i Tingene. (til Bernik) De,

min Herre! er jeg vis paa, vil stille Dem meget vel ved Deres.

Bernik. Nu, uden Spøg, troer jeg nok jeg skal komme ud af den.

Hendrik. Det tvivler jeg ikke paa. Plaanen bliver —

Fjerde Scene.

[Madder. De Forrige.]

Madder. Men veed De vel Svigersfader og Svigermoder, at min Moder klager over, De saadan lader os sidde ganske ene.

Bernik. Om forladsse Svigersen! vi skal paa Dieblisset være hos Dem.

Hendrik. Saa den gode Herre er den omstalte Svigersen?

Bernik. Ja det er ham. Hvorledes finder De ham!

Hendrik. Overmaade brav, til det, vi vil have ham til.

Madder. Min Herre! De er tilforladelig alt for god.

Hendrik. Og De med, det forfikkre jeg Dem (til Lindenberg) Nu min Herre! De måaa ogsaa hilse paa den tilkommende Svigersøn.

Lindenberg. Min Herre! jeg er henrykt over at giøre Deres Kiendskab. (trykker hans Haand stærkt).

Maddar. Min Herre! Det er mig en stor Ære — Min Svigersfader, hvem er de to artige Herrer?

Bernik. Det skal De snart faae at vide — Nu, lad os da nu see Deres Plan, som De sagde.

Hendrik. Nu da, Planen skal som sædvanlig være en Ricerlighedsintrigue. En ung Pige skal have en Elsker, som en Medbeiler, efter Sædvane, skal komme i Weien; denne Medbeiler skal være dum og flau, som for Exempel Skyld den gode Herre.

Maddar. Hvad! dum og flau!

Bernik. Ja! ja! lad De kun ham raade, det bliver ikke ved det.

Lise. Det er rigtig Deres Rolle, min Herre.

Hendrik. Han skal da, siger jeg, være dum og slau, som den gode Herre, men han skal have Stillingen paa sin Side, og sølgelig Pigenes Fader og Moder med, som er en vigtig Sag. Elskeren har for sig Jomfruens Hjerte, og hendes Pige, en meget snild og snedig Slut. — Forstaaer De Jomfru?

Lise. Jo min Herre! det angaaer mig.

Hendrik. Godt! for at hjælpe Dem, lader vi endnu paa Deres Side være en vis Tiener, der er en Spidsbub paa sin Profession.

Bernik. Og hvem skal være den Spidsbub?

Hendrik. Den skal jeg have den Ære at være, min Herre! til Deres Tjeneste!

Bernik. Jeg er Dem meget forbunden.

Hendrik. Ingen Marsag; det skeer med Fornøjelse. —

Bernik. O! — men videre.

Hendrik. De skal da søge i Forening at finde Middel til at narre Medbejleren, Faderen og Moderen, og at krone de Elskendes Kiærlighed ved et godt Giftermaal, hvormed Stykket sluttes. Er det ikke saa omtrent det, De vil have.

Bernik. Jo netop dette er det just (sagte) Jeg anbefaler Dem min Svigersen, forstaaer De?

Hendrik. Lad mig raade. Han er i gode
Hænder. Lad os nu dele Rollerne ud (til Linds-
berg) er De nu ved det? (til Lise) Gaae Du hen,
og var Din Jomfrue.

Lise. Jeg gaaer.

Femte Scene.

De Foregaaende uden Lise.

Hendrik (til Bernik) De min Herre har
Forstand, et ærværdigt og ædelt Udsvortes — De
vil spille Faderen, som en Engel.

Bernik. Jeg! o ja! det tager jeg mig paa.

Hendrik. De Madam! er af den Godhed
at spille Moderen.

Mad. Bernik. Jeg Moderen! o Enak!
tænk Dem dog om!

Hendrik. Hvordan! og hvad vil De da
spille!

Mad. Bernik. Jeg, jeg vil spille Elsker-
inden.

Hendrik. Det er en anden Sag, og
Deres Datter formodentlig Moderen?

Mad. Bernik. Ja!

Lindenberg. De maae forlade mig, Madam, at jeg ikke troer —

Mad. Bernik. Hvad behager min Herre! troer De mig ikke istand til —

Lindenberg. Det siger jeg ikke, Madam! men —

Hendrik. Men Madam! endnu eengang! det lader sig ikke gjøre. Men saa tal De hende dog tilrette, min Herre!

Bernik. Men so min Glut! den gode Herre har Ret. Din Datter er dog altid noget yngre end Du.

Mad. Bernik. Hvad vil De sige, Hr. Bernik! med Deres Ungdom? seer jeg da saa gammelt ud? O! det er de, der veed at lade mig veders fare min Ret.

Bernik. Men kiære Kone, det siger jeg heller ikke.

Hendrik. Men det er jo, som det var ved et vinkeligt Theater, vi staaendes om Rolverne. De maae dog betænke, Madam! at det ikke er Karene ene, der gjør det. De er uprædigt mere end ung nok til at spille Eiferinde. Men med et saa ædelt og værd

digte Udvortes og Væsen, med denne majestætiske Værk
og dette stolte Blis, vilde De spille Moderen til
Guldkommenhed, og det vil Deres Jomfrue Datter
ikke være istand til.

Madder. Nei tilforladelig ikke.

Bernik. Na! det var just det, jeg vilde
sige.

Mad. Bernik. Nu vel da, min Ven! for
at soie Dig, vil jeg da gjøre det Offer, og for den
Gangs Skyld spille Moder, men jeg veed forud,
det stik ikke vil klæde mig.

Lindenberg. Evertimod, Madam! des
naturligere bliver Situationen. Deres Jomfru Datter
spiller Elskerinden, Hr. Brudgommen spiller Med-
beileren og jeg Elskeren, der staaer Tjeneren, og Vi-
gen har vi.

Hendrik. Rigtig.

Bernik. Det er overmaade vel betænkt.

Madder. Men jeg begriber ikke, jeg —

Bernik. Det behøves heller ikke, jeg skal
nok forklare Dem det, jeg har ret i Sinde at sige
smukke Ting, jeg har hele min Rolle i Hovedet.
De skal see, De skal see, hvor jeg skal snakke.

Hendrik. Hvis De saa vil, kan vi strax

prøve. Vil De blot have den Godhed at lade Deres
Jomfrue Datter umage sig hid, at vi kan sige hende
et Par Ord om hendes Rolle, for det hun kan sætte sig
ind i Karakteren.

Bernik. Det er godt, saa kan vi prøve her;
Kære Svigersøn! gaar De hen efter Deres gode
Moder, og Du min Skat! gaar Du hen, og tæll
til Din Datter.

Siette Scene.

De Forrige. Lise.

Bernik. Og Du Lise! bliv her hos disse
gode Herrer, for at lave alting i stand, medens vi
gaar efter de Spillende. (han gaar med sin Kone
og Madder).

Syvende Scene.

Lindenberg. Hendrik. Lise.

Hendrik. Nu, har Du sagt Din Jomfrue
Bested.

Lise. Endnu ikke, jeg har ikke kunnet komme til; den forherede Madam Madder viger ikke fra hende!

Lindenberg. Det er slem, hun maae nødvendig have et Bink i Forveien; hendes Overraskelse vilde røbe os. Jeg kommer til at skrive hende et Par Ord.

Hendrik. Gjør det. Imedens vil vi tænke paa Knudens Oplosning. Hør Lise! vi maae have en god Notarius, en af de Karle, der — Du forsikker mig nok.

Lise. Vær Du ikke urolig for det; der har jeg et Indsald, som aldrig kunde være bedre, det forsikker jeg Dig.

Hendrik. Gode! lad Egettskabskontrakten være fuldkommen i loosformelig Stand, og Notariusen holde sig færdig paa første Bink. Flyv, og kom snart igien.

Lise. Alt nok. (løber bort)

Ottende Scene.

Lindenberg. Hendrik.

Lindenberg. Hvad! Du skifter hende

bort? og hvem skal nu bringe Angelique mit Brev?

Hendrik. Hvem? det er sandt! — men der kommer Faderen! Der kan aldrig være to Meningsger om; han maae gaae det Erinde selv, uden at brøkke om det.

Lindenberg. Det har Du Ret i.

Tiende Scene.

De Forrige. Bernil.

Bernil. Nu kommer hele vor Trup.

Lindenberg. Saameget desbedre! jeg har tænkt noiere paa vor lille extemporerte Komedie, og da De forekommer mig at have et ypperligt Hoved, har jeg ikke det mindste at sige Dem i Henseende til Deres Rolle, men Deres Jomfrue Datter har maae see ikke det samme Kunstgenie.

Bernil. Vel muligt! for det er ingen almindelig Ting. Det er en egen Gave.

Lindenberg. Jeg har derfor troet det nodsvendigt, forud at give hende en lille Idee, og for

at gjøre hende Sagen desl lettere, tage vi den af hendes nærværende Sindsslemning.

Bernik. Hvordan da?

Lindenberg. Hun er noget tungsindig, sagde De mig.

Bernik. Ja! det er noget Melankolie; jeg veed ikke, hvad der skader hende.

Lindenberg. Nu, saa lad os antage, at denne Tungsindighed, De finder hos hende, kommer af, hun har mistet en Elsker, som hun sørger over.

Bernik. Hvorledes! en Elsker!

Hendrik. Ja, min Herre! det kan man al tid forudsætte hos en ung Pige; desuden er det en romantisk Situation, der gjør Effekt paa Scenen.

Bernik. O! godt! jeg forstaaer Dem.

Lindenberg. Vi antage da, at denne Tungsindighed kommer over Tabet af en Elsker, hun begræder, og af den Nødvendighed, hun seer sig sat i, at modtage af Deres Haand en Mand, hun ikke elsker.

Bernik. Vel udtænkt. (til Hendrik) Det er en stor Mand.

Hendrik. O! det staaer jeg Dem inde for.

Det er den største Mand i Verden til en Kiærligheds
Intrigue, og især en Mester til at løse Knuden.

Bernik. Godt! godt! det er, som det skal
være. Nu da —

Lindenberg. Nu da, min Herre! saa lad
De hende aabne Stykket med sørgelige Betragtning-
er over hendes Stilling; og her er et Brev, De til-
siller hende fra den foregivne Elsker, som vi for Ex-
empel vil kalde Lindenberg. De kan vel tænke, hun
vil blive forundret.

Bernik. Ja! det er let at begribe.

Lindenberg. Saa kommer jeg, og spiller
Lindenberg, og Resten gaaer af sig selv.

Bernik. Godt! Jeg overlader alting til
Dem; De lader mig til en lystig Fætter. Desbedre!
Desbedre! saa faae vi noget at lee af.

Lindenberg. Ja, ja! Der kommer de, vi
vil gaae tilside et Dieblil for at indlede Overraskelsen,
og kommer ikke frem, for Tid er.

Bernik. Det er brav; jeg vil gaae hen og
underrette Angelique og sætte alle vore Spillende paa
Spør.

Tiende Scene.

Bernik. Madam Bernik. Ange-
 lique. Madder. Madam
 Madder. Lise.

Mad. Bernik. Min Ven! vi kan begyn-
 de, naar Du vil.

Mad. Madder. Det er ikke for det,
 Madder er min Son: men jeg lover for ham, han
 skal spille sin Rolle godt.

Madder. Ja! det skal jeg nok, Mama.

Lise. Ja Herren er ogsaa ypperlig inde i
 Karakteren.

Bernik. Vær nu saa god, mine Damer!
 at tage Plads. (til Lise, som begynder at snakke til
 Angelique) Stille Lise! Hør nu, Angelique! det er
 Dig der skal begynde. Det er, som jeg sagde Dig,
 en lille Komædie, vi vil spille ud af Hovedet.

Angelique. Men min Fader!

Bernik. Nu, hvad vil Du Din Fader!
 Vil Du fortælle mig, at Du har Sorg? det er just
 derfor; det vil muntre Dig; det er et lille Meers

Nab, man gjør Dig, seer Du. Hør nu, Du maae bilde Dig ind, at Du har en Elsker ved Armeen.

Madder. Hvad! en Elsker?

Bernik. Ja, ja! en Elsker! Lad kun mig fyre det Hele, Svigersøn! Du har da en Elsker ved Armeen, forstaaer Du; og han har hørt Dit foresktaaende Giftermaal, som han er meget opbragt over, og har skrevet Dig dette Brev.

Angelique. Hvad min Fader! en Elsker, et Brev?

Bernik. Ja vist! en Elsker, et Brev. — Det er efter Din Rolle — Nu! vær nu ene! der er Brevet.

Lise. (affides) [Et Brev! o! jeg begynder at begribe det. (hoit til Bernik) Et Njeblik! Herren falder mig ind i mit Haandværk, det er de Fortrollelges Forretning. Giv De mig Brevet, jeg skal nok faae hende til at tage imod det. Sæt De Dem, Herre! og lad os to begynde vor Scene Jomfru, om De saa synes.

Bernik. Godt! der er det. Lad os see engang, hvordan I to kommer ud af det (De sætte dem alle).

Angelique (foran til Lise) Men Lise! er Du

tosset, at Du vil have mig til at tage Deel i pigt et Spil?

Lise. Nu Gjomfrue! jeg kender Deres Beslymringer og vilde afsørede Dem. Blid da, at Deres Elsker kommer, at han vil anvende alt for at udrive Dem af sin Medbejlers Hænder, at jeg slaar ham bi i hans Forehavende, og at her er et Brev fra ham.

Angelique. O, Lise! hold op med dette grusomme Spil, og s'g ikke at fordoble min Forsvulvelse.

Lise. Men Gjomfru! det er intet Spil; læs selv, og kænd Haanden.

Angelique. Himmel! hvad seer jeg?

Bernik. Bravo, min Datter! den Gehærde var meget naturlig.

Mad. Mad der. (Ja! vittelig overmaade brav.

Lise. Læs Gjomfru!

Angelique. (læser) "Min klare Angelique! Detsser da sandt, at jeg nærmier mig det Diebtik, da jeg skal miste Dem og at en Medbejler vil røve mig mit Livs Lykke, jeg skulde ikke have overlevet denne skrækkelige Tidende, havde jeg ikke været vis paa

Deres Hierte, og havde det Haab at afbøde denne Ulykke ikke givet mig Stykke. Hvad der end skeer, saa forundre Dem over intet. Snart skal De see mig i Deres egne Forældres Overværelse; og i deres Paahør skal vi samlede søge Midlerne til at forenes og unddrage os Deres Tyrannie. Den sømmeste og troeste Elsker, Lindenberg."

Bernik. Ypperlig udtænk, paa min Vre! dette Brev forbereder Intriguen fortreffelig.

Mad. Madder. Ja! jeg seer alt, der faaer min Son en Medbeiler. Hold Dig tiak Madder.

Madder. O ja Mama! — vær De aldrig bange.

Bernik. Tys, stille! Naa! Angelique! det begynder brav.

Angelique. O, kære Lise! er det muligt; det er en Komædie. — Lindenberg! — o! jeg tør ikke troe det.

Lise. Troe De kun alting, Jomfrue!

Bernik. Ih ja vist! siger jeg: spil Du kun væk!

Angelique. Al, er det muligt! jeg skal see Lindenberg igjen. O Lise! jeg er bange for at smigre mig med et falsk Haab. Dette Brev er

ubestribet kun et Bedrag. Dette mig saa kiære
 Navn, Lindenberg, er maaskee kun taget paa Skramt,
 og den virkelige Lindenberg, som volder mig saa
 mange Belymringer. —

Ellevte Scene.

De Forrige. Lindenberg.]

Hendrik.

Lindenberg. Han er for Deres Fodder,
 kiære Angelique! han tilbeder Dem.

Angelique. Himmel!

Bernik. Bravo Børn! det var et deilig
 Theatrecoup. Taarene staae mig i Øinene.

Mad. Mad der. Ja! Jomfruen spiller me-
 get godt.

Mad. Bernik. O, jeg holder af Elskeren,
 jeg, han spiller med en Sandhed, en Ild.

Hendrik. Nu videre! — Jomfrue! tal
 De nu bristig. Nu maae De være ved det.

Bernik. Nu, med Hierte, min Datter!
 bild Dig ind, at det er altsammen virkeligt.

Madder. Virkeligt! o, alligevel seer jeg dog meget godt, at det er kun en Forestilling, ikke sandt, Mama!

Lise. Ja min Herre! De seer Tingen fra den rette Side.

Hendrik. Her bliver nu en Rørligheds-scene med mange Trostabsforsikringer, og saa kommer De ind Madam, og overraster de elskende, der gjør sig Umag for at faae Dem paa deres Side. — De Herre! maae, for at give Situationen mere Liv, hvor Moderen kommer over Dem, kysse Jomfruen meget ømt paa Haanden — Meget godt! Nu Madam! spil De nu den Forundrede.

Mad. Bernik. Godt! lad De mig kun passe det — Hvad seer jeg? en Mandsperson kysser Angeliques Haand.

Bernik. Godt truffet, paa min Dre! ret med Varme og Kraft.

Madder. Ja! men nu jeg, Mama! naaer Skal saa jeg ind!

Hendrik. De, min Herre! paa Øieblikket. Her har De endnu ikke at bestille.

Bernik. Ja, ja! man Skal nok sige Dem til. Videre Rone! videre!

Mad. Bernik. Min Herre! hvad vil De her.

Lindenberg. O, Madam! jeg følger Dem ikke, det er Kiærlighed, der fører mig.

Mad. Bernik. Hvad? Kiærlighed.

Lindenberg. Ja Madam! den smukkeste Kiærlighed har for evig indtaget mit Hjerte.

Mad. Bernik. Den stakkels Karl! i Sandhed jeg er ganske bevæget. Nu vel, min Ven! man kan høre Dem.

Lindenberg. O! dersom De vilde værdige os at være os gunstig.

Angeltique. O, min Moder! hvor vi vilde takke Dem.

Mad. Bernik. Stille, Slut! gaae Du Din Vej! her har Du intet at gjøre. Og De, min Ven!

Hendrik. Om Fortabelse, Madam! jeg synes, De glemmer Situationen.

Mad. Bernik. Aldeles ikke. Herren taler til mig om sin Kiærlighed, og der, synes jeg, maa ingen Vidner være tilstæde, for ikke at paalægge ham Tvang

Hendrik. Ja Madam! Herren taler om sin Kiærlighed; men det er ikke til Dem.

Mad. Vernik. Hvordan? det er ikke til mig?

Lise. Nei det er ikke, Madam! Det er til Deres Datter. Høst dog paa, De er Moderen.

Mad. Vernik. O, det er sandt! det huser jeg aldrig paa. De seer, min Herre! jeg sagde nok, jeg kom aldrig fra den Rolle.

Vernik. Skamfærd Kone! hvad du kommer i Fyr og Flamme.

Mad. Vernik. O, kiære Mand! det kommer af, at det huser mig paa vore Frierdage, og det kan jeg ikke spille med koldt Blod.

Vernik. Nu da, saa vil jeg komme ind, at de kan komme lidt i Rolighed igien, Madam!

Hendrik. Ja vel! det er ogsaa Tid at faae Hr. Madder i Spillet.

Vernik. Jeg skal komme ind med ham. Kom hid, Svigersøn.

Hendrik. Et Øieblik, min Herre! lad os forberede det en Smule, om De saa synes. Ved den Stoi, De'gior, inden De kommer ind, fordobble vi vore Venner hos Mad. Vernik, som bliver bevæget og

lover os sin Understøttelse imod Dem; og for at undsgaae at møde Dem, lader man os skjule os i et Cabinet. Det vil give Anledning til andre Begivenheder. (De gaae af Scenen.)

Bernik. Godt! Nu vi.

Mad. Madder, Nu Madder! bryst Dig brav.

Madder. O ja, Mama! det skal jeg nok.

Bernik. Er De færdig?

Madder. O ja, Svigerfader! naar De vil.

Bernik. Min kjære Kone og Du min Datter! glæd Dem! her har vi da min Svigersøn, som jeg her forestiller Dem. Finder De ikke, det er en vakker Karl?

Madder. O, min Herre!

Mad. Bernik, Han er et meget artigt Menneske.

Madder. O, Madam!

Lise. Herren har noget meget behageligt ved sig.

Madder. O Wamsell.

Mad. Madder. O! min Son er ikke saa gal, naar han vil.

Madder. O Mama!

Hendrik. Tag Dem vare, min Herre!
Mama er ikke i Stykket med her.

Madder. O nei! nei!

Hendrik. Min Herre! lad os for større
Rørligheds Skyld springs alle de første Komplimenter
over, og for at fremskynde Opførelsen snakke lidt
om Kontrakten.

Bernik. Godt! jeg foreslaaer Dem, lad
mig raade. (til Madder) Svigersøn! jeg er indtaget
af Dem, og da det forekommer mig, som disse Dae-
mer tænker om Dem som jeg, vil jeg skynde mig at
faae Deres Giftermaal med min Datter istand, og
vil gaae lige hen til min Notarius at faae Kontrakten i
Rigtighed. (til Hendrik) Nu! hvad synes De om det?

Hendrik. Meget godt, min Herre! Det er
en heilig Udgang, godt indledt, og godt udført.

Bernik. O! jeg liander en Smule til Thea-
tret, jeg er ikke i Gang endnu, men i Aften, naar
her er Folk, saa skal De see, saa skal De see! De
skal falde i Stave over Udførelsen.

Hendrik. Det troer jeg gierne, det skal De
selv.

Bernik. Godt! saa der er noget i Bags Haanden! saadan en Smule —

Hendrik. Jo, jo! Hør nu! De veed, den anden Elsker har skult sig; han har hørt alting, og er rasende over det Fortrin, man giver hans Rival. Det er en Officier, og De kan sagtens tænke, han jager den Sag en Smule alvorlig.

Lise. Ja vist! det maa skee med Kaarden & Haanden; han maae stille sin Medbeiler ihjel.

Madder. Hvad? stille mig ihjel — Men det er ingen Spøg det.

Lise. Eller node ham til at pakke ind, det er Reglen. (til Bernik) Ikke sandt, Herre! De er en Mand, der forstaaer —

Bernik. Jh jo vist! Skamfærd. Det vil give en Scene, der gjør Effekt. Jeg vædder paa, min Svigersøn er hange.

Hendrik. Det er gjort for det samme. Kom nu De, min Herre, rasende ud af Cabinettet, og Du Lise, spring os efter ham, der skal spille Notarius.

Bernik. Har De ogsaa een til det?

Lise. Jo! Herren kan være ganske rolig. Alting er i sin Orden.

Bernik. Godt!

Tolste Scene.

De Forrige. Lindenberg (kommer ind som rasende.)

Lindenberg. Himmel! hvad har jeg hørt. Angelique! Madam! jeg gjør bestandig Regnskab paa Deres Godhed, som jeg anraaber. Og Du, som kommer at berøve mig den, jeg tilbeder, begynd først med at berøve mig mit Liv. (trækker sin Kaarde)

Madder (stielvende) Men, min Herre! men — hvad er nu det?

Mad. Madder. Ja! hvad er det min Herre! jeg vil ikke, min Son maae duellere.

Hendrik. O Madam! det er ikke andet end et Spil, lad De ham kun.

Bernik. (leende) Ih ja! det er Scenen.

Mad. Madder. Scene mig hid, og Scene mig did, saa skal min Son ikke duellere. Hvordan, en eneste Son. —

Hendrik. Ih nei Madam! han skal heller ikke duellere, tværtimod skal han blive sin Caraktee troe, være bange, og reise, og for at fresse sit Liv, afftaae Herren sin Kiæreste.

Bernik. Ih ja! det er ogsaa min Mening. Følg De nu den Traad.

Mad. Madder. For mig gierne! naar min Søn bare ikke skal slaaes.

Hendrik. Nei Madam! De seer nok, Deres Hr. Søn har meget bedre sat sig ind i sin Rolle. Vil De bare see paa ham, hvor han staaer og ryster.

Bernik. Overmaade godt, Svigersøn! det gjør De i Sandhed meget naturlig.

Trettende Scene.

De Forrige. Lise.

Lise. Der er Notariusen, kan han komme ind.

Hendrik. Et Øieblik (til Lindenbergh) Nu min Herre! forbered De Notariusens Komme.

Lindenbergh. Nu vel, min Herre! jeg

giver Dem Valget, enten strax at frastige Dem Jomfruen, eller gøre mig hendes Hierte stridigt med Raarben i Haanden.

Mad. Madder. Nu, Skynd Dig Madder! ingen Stridighed.

Madder. Siden Jomfruen behager Dem — og siden De behager Jomfruen — og siden det saa behager Madamen — saa skulde det gjøre mig ondt at mishage Dem, jeg, og see, derfor afftaar jeg Dem hende, min Herre. Var det godt, Mama!

Bernik. Ikke saa galt i Sandhed.

Lindenberg. Jeg er tilfreds, min Herre! Naar saa er, kommer Jomfruens Hr. Fader med Notariussen og Jomfruens Contrakt, Navnene er in Blanco, og med Madammens Samtykke lade vi dem indsætte (til Madder) Og De forestiller mig for Faderen, som en god Ven, der undertegner til Viterlighed. Er De villig dertil?

Madder. Ja, min Herre! af mit ganske Hierte.

Hendrik. Lise! sig Jomfruens Fader til, og lad saa Notariussen komme.

Bernik. Det er godt indledt, i al Sand-

hed! godt indledt. Det er virkelig noget at gjøre en lille Intrigue af.

Hendrik. Ikke sandt! ja men det giver vi den ogsaa ud for.

Bernik. (reiser sig) Nu jeg, ikke sandt?

Hendrik. Jo, min Herre! nu De!

Fiortende Scene.

De Forrige. En Notarius.

Bernik. O! der er Notariusssen — Ih! det er Hr. Tromann!

Troman. Til Tieneste, min Herre! — Her er den Contrakt, De har begiaet af mig.

Bernik. I Sandhed! det kan man kalde at være i fuld Costume — og saa alvorlig — seer du, Kone! Det kalder jeg at være inde i sin Rolle.

Troman. Sin Rolle? Hvad vil det sige?

Bernik. Saa De spiller ogsaa! det vidste jeg ikke af.

Troman. Hvorledes? jeg spiller?

Hendrik. Men, min Herre! lad os først

Komme til Endelighed med vore Ting; siden har vi
Stunder nok at snakke.

Bernik. Det er sandt nok! lad os komme
til Endelighed.

Troman. Her fattes blot at tilføie Brud-
gommens Navn og Stand.

Lindenberg. Behag blot at sætte Lindens-
berg, Capitain ved — (Kjæften sagte)

Troman. Lindenberg?

Bernik. Ja, ja! Lindenberg! Skriv, som
man siger Dem (til Hendrik) Hør, sig mig nu, jeg
falder nok i Forundring over at finde denne Herre
her? giør jeg ikke?

Hendrik. Jo vist! De spørger ham, hvad
han søger her, og den gode Herre (pæger paa Mad-
der) svarer, som vi har aftalt, at han er her som
Bitterlighedsmand.

Bernik. Godt! og saa lader jeg ham un-
derkrive, ikke?

Hendrik. Jo vist! Men, saa lad os da
komme til Endelighed (til Lindenberg) Skriv De
under!

Lindenberg. See der! (Skriver under)

Madder. Nu jeg!

Hendrik. Kom De kun (Madde skriver under) Nu De, Madam.

Mad. Bernik. Skal jeg ogsaa skrive under, min Ven?

Hendrik. Det forstaaer sig. Det er et uunds værligt Theaterspil. Ikke sandt, min Herre!

Bernik. Ih jo vist! man maae lægge al den Sandhed, man kan, i alle disse Biomstandigheder.

Hendrik. Det skal ogsaa skee. Vær da saa god (hun underskriver) Nu De, min Herre! saa er det færdig.

Bernik. Kom hid! — Der er nu det gjort Mads Bernik.

Hendrik. Nu da Hr. Mads Bernik! vel! nu er Stykket til Ende.

Bernik. Godt! og hvad skal vi kalde det?

Hendrik. Ih! Hr. Mads Bernik om De vil.

Lindenberg. Sy, Hendrik.

Bernik. Net, det gaaer ikke an. Men f. Ex. Friieren fra Landet, der blev taget ved Næsen, det var ikke saa galt.

Hendrik. Lad det heller hedde! de blev taget ved Næsen! det er kottere og bedre.

Bernik. Men hvorfor De, det var jo ikke flere end min Svigersøn det Dieblit i Scenen med Raarden.

Madder. O, nei, nei! jeg saae nok, det var et Puds.

Lise. Ja, Hr. Madder er huul!

Bernik. Naa, naa! Svigersøn, tilstaae kun, De var bange! Sigg De den rene Sandhed, Madam Madder! var han ikke?

Mad. Madder. Jo, det nægter jeg ikke!

Bernik. Godt, godt! nu er det forbi, det var en lille Spøg, vi ville giøre os, for at muntre os lidt, men nu vil vi ogsaa, medens vi have Hr. Troman her, underskrive den virkelige Contract for, det.

Troman. Den virkelige Contract!

Bernik. Javist! det var ingen ret Contract, forstaar De. Det var nogle Loier, vi havde imølelem os, en lille Komedie, vi spille til Tidsfordriv, forstaar De?

Troman. Hvad, en Komedie?

Bernik. Ih ja! en Komedie — Var De ikke underrettet i Forveien? O, Hillestam! det var

herligt; saa er De ogsaa taget ved Næsen! O, Bravo!
De blev taget ved Næsen! ja De har
Ret, De har Ret.

Ero man. Min kære Hr. Bernik! jeg veed
ikke, om De har villet spille Komedie, og hvad Rolle
De har ville spillet. Men, i det mindste veed jeg,
at Notariusen var virkelig, og jeg kan forstikke
Dem, at Opløsningen er sand.

Bernik. Men, hvad er det, De der fors-
tæller mig om Notarius og Opløsning — Vær dog
saa god at forklare Dem.

Hendrik (affides) Nu kommer snart Alting
for Dagen.

Bernik (til Hendrik) De min Hr. Artist. —

Hendrik. De gjør mig for megen Ære,
min Herre! jeg er endnu hidindtil kuh Løse.

Mad. Bernik. Løse! O Himmel! og
min Datter?

Lise. Er gift, Madam.

Mad. Madder. Gift? og denne Herre —
(peger paa Lindenbergs)

Hendrik. Er Jomfruens Mand.

Madder. Hendes Mand! og men jeg da?

Lise. De er een af dem, der blev taget ved Næsen.

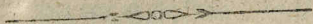
Bernil. O; for en Ulykke! nu er jeg ved det — og jeg er den anden, ikke sandt?

Hendrik. Jeg bæder Dem om Fortabelse, min Herre! men det var efter Deres egen Begjæring.

Madber (til Lindenberg) Nu ja da! De tog mig ved Næsen paa Proven, men giør ikke Regning paa mig til Ofsættelsen, for der kommer De til at spille ganske allene. Ikke Mama?

Lise. Deres Rolle er ogsaa til Ende. Det bliver ved Generalproven.

Hendrik. Ja! naar kun den har giort den Ulykke, den skulde, har vi jo intet mere at ønske.

Den ny Fædreskole

eller

Fader og Søn paa Moden.

Lystspil i een Akt

af

Etienne og Gauguiran Nanteuil.

Red

K. L. Mahbel

Professor.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt paa Boghandler L. Beckens Forlag,

hos J. Breum.

P e r s o n e r n e :

Cormeuil, en Mand mellem 45 og 50 Aar.

Saint Leger, hans ældste Søn,

Henry, hans yngste Søn.

Merville, en Slags Dientierer.

Gripper, en Berelerer.

Angelique de Melfort, en ung Enke.

Cidalise, en Coquette.

En Diener.

(Scenen er i Paris i Cormeuils Hus, og forestiller
en elegant meubleret Sal).

Første Scene.

Henry (ene).

Saa er jeg da efter fire Aars Fraværelse igjen i min Faders Huus; og endnu har jeg ikke kunnet faaet ham at see. Jeg har gienfundet min elskværdige Cousine, Mad. de Welfort, som Enke, og kan da vove at tragte efter hendes Haand. Hun veed ikke af min nuværende Formue; Banquieren Gripper, som jeg, under Navn af Henry, har nedsat mine Penge hos, har lovet at bevare den dybeste Hemmelighed. Men Klokken er 8, og min Cousine er her ikke endnu; hun bad mig dog i Gaar at oppebie

hende her, inden min Fader stod op. Jeg hørte
nogen — det er hende.

Anden Scene.

Henry. Angelique.

Henry. Ah! er De der, kæreste Angelique!
Nu, hvad tør jeg haabe?

Angelique. Jeg gientager Dem, det er
endnu ikke Tid at komme for Deres Faders
Dine.

Henry. Hvorledes? efter fire Aars grusomme
Stiksmisse, efter alt det, jeg har gjort for at ned-
bryde de ubillige Fordomme, han havde mod
mig —

Angelique. De veed, hvad Fortiærlighed han
har for sin ældste Søn; St. Eger har altid væ-
ret avindsyg over Deres gode Egenskaber; og af Frygt
for at gjøre ham imod, eller kanske at ydmyge
ham, er Hr. Lormeuil uretfærdig mod Dem.

Henry. Jeg har altid holdt af min Broder,
men han gjorde mig vel meget af det; og jeg tilstaaer,
eg havde vel ogsaa noget Uret i den Trætte, vi havde

sammen, og hvorfor jeg maatte forlade min Faders Huus.

Angelique. I øvrigt bliver Deres Fader Dag fra Dag mere forblindet i Henseende til Saint Peger; og denne Skrøbelighed er Skyld i, han er flyttet til Paris, og har kastet sig ud i den store Verden, som han ikke kender det mindste til. Istæd for at holde Deres Broder tilbage, er han halvt i alle hans Daarskaber; og det er endelig kommet saavidt, at man har ondt ved at skielne Faderen fra Sønnen.

Henry. Hvad siger De mig, kære Angelique! — Men har De talt til ham om mig?

Angelique. Han vidste Deres Ankomst, inden jeg sagde ham det, og jeg veed ikke, hvorfor han bilder sig ind, at De kommer blot for at fordre Deres Mødrene arv.

Henry. Han kender mig meget tæt. Men om end saa var; nyder da ikke min Broder sin Formue? Jere mine Rettigheder ikke lige saa lovlige som hans?

Angelique. Ustridig; men Deres Forbring vilde komme meget i Utide; jeg har ikke fortiet Dem, at Deres Faders umaadelige Formue er tem-

melig ødelagt. Og hvor kunde det heller være andet? Idelige Udgifter, ingen Orden, Commissionairer, der bedrager ham, falske Benner der forleder ham, Emigrere, der bysse ham i Sovn, Fruentimmer, der ødelægge ham, og Tjenestefolk, der hjælpe til, alt, hvad de kan.

Henry. Himmel! Hvilken Skildring De gjør mig.

Angelique. Det er Skildringen af mange Huse her i Byen, min Ven! Jeg veed ikke, hvad det er for et chimærist System der har forledt Deres Fader til at opdrage Deres Broder efter falske Uafhængigheds Grundfæmninger. Han glemmer sin Alder, sine Pligter, og sit Fadernavn, og paatager sig alle Ungdommens Latterligheder; med eet Ord, han er vorelsblis sin Søn's Fortrolige og Medbeiler.

Henry. Er det muligt?

Angelique. Midlertid er han mere skrøbelig end lastværdig; og folgelig mere at beklage end at dable.

Henry. O, jeg seer det forvel! jeg er her bleven glemt af hele Verden, undtagen af Angelique; men des dyrebareere er mig hendes Erindring.

Angelique. Ja! mit Hierte er uforandret. Forhen holdtes jeg af et helligt Baaud; nu er jeg Enke, og raadig over min Formue; den er ikke stor; men den er ganske Deres.

Henry (lytter hendes Haand) Det er da usandt, man har sagt mig om et Menneske, her skal boe i Huset, en vis Merville?

Angelique. Det er sandt, at Deres Fader alt længe har overhængt mig om at ægte ham; men om ogsaa mit Hierte ikke havde været Deres, kunde jeg dog aldrig have givet det bort til et Menneske uden Grundfæstninger, uden Sæder, en graadig Enyltegiæst, stærk i at fortælle Myt, stærk i at love, der gjør sine Forretninger til Forlystelser, og sine Forlystelser til Forretninger, der bestandig taler om sine Midler, og lever selv paa andres Betøftning, med eet Ord, een af disse nymodens brave Folk, som man møder overalt, og som har ingensteds hjemme.

Henry. Jeg overlader mig til Dem, Cousine, tæl De min Sag hos min Fader.

Angelique. De kan forlade Dem paa min Midtiærhed; lad os mig kun forberede ham paa Deres Besøg — Jeg troer at høre ham; jeg siger

Dem endnu engang, det er endnu ikke Tid at lade Dem see. Gaae tilside; jeg skal lade Dem vide, naar Tid er.

Henry. Hvor det smerter mig at skulle bort, da jeg saa gjerne vilde kaste mig i hans Arme! Men sig ham for alting, kiære Angelique! at jeg aldrig har ophørt at elske ham, og at jeg swigrer mig med engang at vise ham, at han har i mig en ærbødig og kiærlig Søn. (gaaer)

Tredie Scene.

Angelique. Lormeuil.

Lormeuil (med en Fleuret i Haanden) Ha! ha! ha! pareer mig den! pareer mig den!

Angelique. Ah, Onkel! De er ildlig i den krigeriske Stemning.

Lormeuil. Ja! jeg føler mig i Ande! see selv, og sig mig, om noget ungt Menneske er istand til at giøre et Udsalb med større styrke.

Angelique. Tag Dem vare! De kunde gribe Dem for stærk an.

Lormeuil. Tie Du stille; jeg er bestandig
 rask, flink, i god Lune, og ved god Helbred! jeg
 er nu en tyve Aar ældre end min ældste Søn, og
 man tager mig overalt for hans yngre Broder.

Angelique. Vist er det, at ingen kan an-
 see Dem for hans Fader efter den fortrolige Tone
 han tager med Dem.

Lormeuil. Der er Du igjen med Dine
 Fordomme fra den gammelbogs Opdragelse. — En
 Fader maae ikke være sin Søns Tyran.

Angelique. Rigtig! men han maa ikke
 heller være hans Slave.

Lormeuil. Hvad! hvad! hans Slave?
 jeg er hans Kammerat, hans Fortrolige; vi har in-
 gen Hemmeligheder for hinanden, vi er bestandig
 sammen, som et Par Riddere, og vi er Dus som
 Brødre. Vi gaae sammen til Spilleparti, til Bal,
 til Concert, til Komedie; og vi er saa gode Venner,
 at vi prøver Styrke hver Morgen; det er en Lyst.
 Ha! ha! ha!

Fjerde Scene.

De Forrige. Saint Leger (kommer
ud af sit Værelse med en Fleuret, og falder
ud mod Faderen)

St. Leger. Ah! ha! ha! God Dag, Fader! Hvordan befinder Du Dig? — nu! er Du bestandig oppe at stændes med Cousine?

Formeuil. Ja vist! hun vil lase mit Ophragessystem.

Angeligve. Ja! jeg holder rigtig nok ikke af Systemer.

Formeuil. Men mit grunder sig paa Naturen, det hviler paa tre ganske simple Maximer; aldrig at raadspørge uden sin Samvittighed, aldrig at giøre, uden hvad man finder ret, og aldrig at lade sig nedslaae af Modgang, er det ikke; hvad jeg giens tager Dig uophørlig? min Søn!

St. Leger. Jo, min Fader! og jeg har altid fulgt disse Maximer paa det nøieste. Jeg kom ikke hjem før Kl. fire. Vi tilbragte Aftenen hos den fremmede Kyrstinde; der blev spilt et Helvedes

Spil — Du kender jo den deilige Kone, der har den
 lede Mand, den Leverandeur, der er sda stor en Sny-
 der. Nu! jeg tør vædde paa, hun tabte meget mere
 i Nat, end han har vundet den hele Dag.

Lormeuil. For Diæblen! det er meget
 sagt.

Angelique. (som broderer) Hvilken Sam-
 tale!

Lormeuil. Jeg var hos den Dame —

St. Leger. Ah! jeg forstaaer; Din In-
 clination —

Lormeuil. Hun lader til at være meget
 riig, hun har et prægtigt Huus, en kostbar Equipas-
 ge, prægtige Juveler — Jeg vil endogsaa tilstaae
 Dig, jeg har alvorlige Hensigter paa hende.

St. Leger. Vah! vilde Du gifte Dig
 igien?

Lormeuil. Saae Du det maaskee ikke
 gierne?

St. Leger. Jeg! o, jo vist! Du vilde for-
 trylle mig; jeg skal dandse paa Dit Bryllup, og Du
 kan gierne ogsaa dandse paa mit! — For Karitetens
 Skyld burde vi gifte os begge to paa een Dag.

Angelique. Det vilde virkelig ogsaa være noget at lee af! o! hvor de er toffede.

Formeuil. Tael Du aldrig med, for vi kunde istæden for to Bryllupper gierne holde tre.
Merville —

Angelique. Alt nok, kiære Onkel! tænk De aldrig paa mig.

Formeuil. Men efter det, Du siger, lader det til, som Du har gjort et Valg.

St. Leger. Ja, i de 24 Timer, jeg ikke har seet Dig, har jeg fattet en Lidenstabs, der ikke endes førend med Livet.

Formeuil. Det er lidt stærkt.

St. Leger. Og hvorfor skulde jeg ikke elske hende? — det er en fuldkommen Dame. Jeg har mødt hende i Selskab. Forestil Dig, hun har de største Øine, det nydeligste Boudoir, den hvideste Haand, den mindste Bologneser, den høieste Laquei, og den laveste Bogn, her i Vyen.

Formeuil. Han er indtagende, han er saa munter; han er saa vittig, som en Engel. Men sig mig engang, hvordan staaer det med Dine Firnanzer?

St. Leger. Fortræffelig! jeg har ikke en Skilling.

Lormeuil. Et ungt Menneske maae ikke være uden Penge; jeg har endnu 100 Louisdorer; vi vil dele som Brødre.

St. Leger. Mod Siengiaid ved Feilighed! naar jeg er ved Stillingen, skal jeg laane Dig; men det er sandt, Du forestiller os Din Skionne i Dag ved Frokosten; vil Du, jeg skal hente min?

Lormeuil. For en Ulykke! gierne.

St. Leger. Vel at forstaae, at det hedder, hun kommer til min Cousine; for hun er anstændig, skiondt hun er for Orde.

Lormeuil. Jeg brænder efter at kende saa stærkt et Fruentimmer.

St. Leger. Jeg siger Dig da ikke Farvel, min Fader! Hør! det bæres mig for, der vil være Ulykke ved Dine 50 Louisdorer. Jeg iler efter min Skionne; jeg gjør et Løb ind til Spilleselskabet; og jeg kommer ikke tilbage, uden med Plutus og Gras tierne i mit Følge. (gaaer)

Femte Scene.

Formeuil. Angelique.

Formeuil. Hvor man er lykkelig, naar man har saadan en Søn! Lad dem komme mig her, de Fædre, der altid er alvorlige og knarvorne; de gjøre Deres Børn til Hyklere; medens Venkab og blid Fortrolighed har fremlokket min Søns lykkelige Egenheder. Du kan huske, i sit tiende Aar var han et Vidunder.

Angelique. O! disse smaa Vidundere blive næsten altid maadelige Personer, naar de vore til. Det er ikke Tilfældet med Deres anden Søn Henry.

Formeuil. Tal mig ikke om ham; han var opdraget efter sin Moders gammeldags Grundsatninger, det var en Stakkel, uden Liv, uden Genie; han havde slet intet efter mig.

Angelique. Jeg tilstaaer, han var ikke alvidende i sit tiende Aar; men i hans femteende udviklede hans Forstand sig; nu har han lært Alting, og St. Peger har glemt Alting.

Lormeuil. Hør! tæl mig ikke ondt om min Søn, eller vi to blive Uvenner.

Angelique. De seer tvertimod, jeg holder hans Lovtale.

Lormeuil. Ja Henrys.

Angelique. Er han ikke ogsaa Deres Søn?

Lormeuil. O jo.

Angelique. Det er dog underligt, at da De veed, han er i Paris, De endnu ikke har tilladt ham at komme i sin Faders Hus.

Lormeuil. Men er det min Skyld? hvorfor har han lagt sig ud med sin Broder? min Søn holder ikke af ham, og det vilde give evindelige Riævlens rier. Overalt har St. Leger erklæret sig: dersom hans Broder kommer tilbage, tager han fra mig, og Du seer selv, jeg kan ikke være tvivlraadig mellem dem.

Angelique. Hvor De er ubøielig?

Lormeuil. Hør! jeg vil heller gaae hen til ham.

Angelique. Hvor De er svag.

Lormeuil. Nu! saa lad ham komme, saa vil jeg tage mod ham. Men Du sætter mig i onde

Lune. O! der har vi Merville; jeg haaber, han skal muntre mig lidt.

Angelique. (affides) Jeg maae hurtigt lade Henry vide, at hans Fader vil see ham. (hoit) Jeg gaaer; jeg veed, De venter Fremmede; jeg vil see til, at man sørger for Frokosten. (gaaer)

Siette Scene.

Merville. Formeuil.

Formeuil. O! er De der, min Ven! hvor Diavlen har De været henne i hele tre Dage?

Merville. O, Moncher! tael aldrig til mig om det! jeg er druknet, overvældet! jeg har have de alvorligste, de uopsætteligste Forretninger; et Bal at aabne, en Duel at ordne, en Actrise, at lade des butere, en Journalist at bestikke, et Giftermaal at slutte, en Skilsmisse at forekomme, en Hemmelighed at udsprede, en fremmed Cavalier, at forestille, og en engelsk Hest at ride Veddeløb paa. Skulde De troe det? alt det har kun været 24 Timers Arbeid for mig.

Lormeuil. Hvor han dog er inde i megter!
det er en ubetalelig Karl.

Merville. Jeg har imidlertid ikke glemt
Dem for det; jeg har tænkt baade paa Deres Ting
og Deres Forlystelser. Deres Ting gaae ilde.

Lormeuil. Desværre!

Merville. Men Forlystelserne gaae godt.

Lormeuil. Desbedre!

Merville. Jeg kommer fra Deres Bankier;
han har ingen flere Penge af Deres.

Lormeuil. Hvad Diavlen!

Merville. Men den unge elskværdige Dame
er villig at ægte Dem.

Lormeuil. Ah! godt!

Merville. Kloffen eet maae De møde i en
Forsamling af Deres Creditorer.

Lormeuil. Det er ubehageligt.

Merville. Men Kloffen to har vi et deilig
Lystpartie afsluttet ud til Bagatelle.

Lormeuil. Det er guddommeligt!

Merville. Deres Gaard er pantsat megts
høit, og Netten vil formodentlig lade den sælge.

Lormeuil. De bedrøver mig.

Merville. Men Deres Navn bliver mere og mere bekendt, man talte meget om Dem i Gaar hos en vis Minister; og han har isinde at lade Dem bede tilhørd.

Lormeuil. De henrykker mig! men saa læs der det ikke, som mine Ting gaar saa ilde.

Merville. Min Gud, nei! det er kun et Dieblis Foriegnhed! og alt kommer i Orden.

Lormeuil. I alle Tilfælde er Godset St. Leger, som min Søn har arvet, sine 50000 værd, og han vil gjøre sig en Fornøielse —

Merville. O ja! ja! ganske vist; vær De ikke urelig for nogen Ting; og betænk, at min Credit, min Formue, mine Patroner, alt hvad jeg har, hører Dem til.

Lormeuil. Men De maae ogsaa være rig; De bruger ingen Ting, og lever bestandig hos andre.

Merville. O! det er et bestandig Offer jeg bringer Vennekab.

Lormeuil. De veed, at Cidalise selv kommer her til Dejeuner.

Merville. Ja! og undres endog over, at hun ikke er her endnu; hun stod til Vogns, da jeg

forlod hendes Hotel; hun kommer i en Equipage med fire Heste for; hun er bedækket med Juveler og Klæder. Jeg troer at høre hende; jeg lader Dem være ene med hende, og vil hen at see at vinde den deilige Angelique for mig. (gaaer)

Syvende Scene.

Kormeuil. St. Peger. Eido-
lise (i Uorden.)

St. Peger. Fat Dem dog, Frue! jeg be-
der Dem. En Lænestoel, noget at lugte til

Eidalise. O Gud! hvilken græffelig Til-
dragelse!

Kormeuil. De bringer mig til at kyske
deilige Engel! hvad er der hædet Dem?

St. Peger. Som Fruen kom ned af Vivien
negaden, blev hun overfaldet af en Flok —

Kormeuil. Røvere?

St. Peger. Nej, Creditorer! o! det Kval-
teringspæl!

Eidalise. Forestil Dem, min Herre! at jeg nu i to tree Aar har skyldt mine Riismænd adskillige tusinde Livres, og at de Karle har den Uforstammenhed at krave mig, ligesom de først havde haft dem tilgode i otte Dage.

Lormeuil. Det er nogle uforstammede Skurker.

Eidalise. Jeg har ti Gange ladet dem kasse paa min Port! men har ikke de Elendige faldet paa at giøre en Coalition mod mig? da de vidste jeg tog ud i Dag, har de flokket sig sammen, og stod paa Luur efter mig paa Hiørnet af en Gade, lod min Kudst holde, tvang mig at staae ud af Vognen, og uden videre Proces tog Hestehandleren mine Heste, Sadelmageren min Vogn, Juveleren mine Juveler, Modehandleren mit Kniplingskør; kort sagt, de Rivalstringer stjal fra mig alt, hvad der hørte dem til.

Lormeuil. Det er græffeligt!

Eidalise. See! see, hvor de har plyndret mig!

St. Leger. Det er en Lykke for Dem, Frue! at Deres Skrædder ikke var med af Coalitionen.

Lormeuil. Frue! det er en Begivenhed,
der er istand til at gjøre Dem udbødelig.

St. Leger. Jeg vilde gjerne forsvaret Fruen
mod hendes Creditorer; men jeg var bange for, der
skulde være nogle af mine imellem. Ah! der er
Frokosten.

Ottende Scene.

De Forrige. Angelique.

Lormeuil. Niece! jeg forestiller Dig —

St. Leger. Cousine! jeg har den Ære at
forstille Dem —

Lormeuil. Min tilkommende Kone!

St. Leger. Du spørger, Fader! det er
min.

Lormeuil. Saa sagte, saa sagte, Hr.
Søn!

Eidalise. Hvad? De er hans Fader?

Lormeuil. Vist er jeg!

Eidalise. Hvad? De er hans Søn?

St. Leger. Ih ja.

Eidalise. Nu! det er et mageløst Møde,
Eventyr paa Eventyr.

Lormeuil. Det var dog denne Dame, Du
talte til mig om i Morges?

St. Leger. Ja! det var da den Skionne,
Du vilde ægte?

Lormeuil. Hun selv.

St. Leger. Der fattedes bare, Du skulde
være min Medbeiler.

Merville. Men Frokosten bliver kold; lad
os sætte os.

Eidalise. Frue! jeg har længe brændt ef-
ter at gjøre Deres Kærlighed. (Sagte til Lormeuil)
Man kan godt see, hun er fra Landet.

Angelique. Da De er forelsket af min
Dyde —

Merville. Tillad mig Kionne Frue! at
byde Dem en Kop Thee.

St. Leger. Du veed Dine 50 Louisdorer!
De er tabt! det var gjort i en Minut.

Lormeuil. Du sagde dog, Du kom ikke til-
bage uden med Plutus og Gratierne i Dit Selge.

St. Leger. Jeg har kun holdt det halve af
mit Løfte.

Eidalise. O! det smelter mig; for jeg havde
 istynde at tye til Dem, i den lille Forlegenhed, jeg er.

Lormeuil. Men De burde være ved Penge,
 Frue! De betaler ikke Deres Creditorer.

Eidalise. Og vor kære Merville, som
 ger ingen Ting; han vil saa gjerne tjene sine
 Venner.

Merville. O, min Gud! hvorfor talte De
 mig ikke til — for 14 Dage siden — da kunde jeg
 været Dem til Tjeneste.

Niende Scene.

De Forrige. En Tjener.

Tjeneren (mælder) Hr. Grippen.

Lormeuil. Han kommer ret beleilig! lad
 ham komme ind (Tjeneren gaaar)

Eidalise. Hvad er det for en —

Lormeuil. Det er en Mand, vi alle træn-
 ge til, en Jøde af mine Bekendte.

Tiende Scene.

De Forrige. Gripper (klædt ala-
incroyable.)

Lormeuil. O, god Dag! Kiære Gripper!

Gripper. Tiener Hr. Lormeuil.

Eidalise. Hvad? er det en Jøde, det?

Lormeuil. Ja vist! det er en Jøde paa
Moden; han er Bereserer.

Gripper. Der sidder de alle saa rolige; og
de maae dog sagtens formode mit Verinde.

Lormeuil. De kommer at hyde mig Penge
— til hvormange Procent?

Gripper. Min Ven! Deres Papirer tages
ikke mere imo, paa Borsen.

Lormeuil. Hvorledes?

Gripper. De er fuldkommen ødelagt.

Alle. O Himmel!

Gripper. Jeg har laant Dem, saalænge der
var tilstrækkelig Sikkerhed; men der er gjort Beslag
paa alt, hvad De eier, og det er med inderlig Deels-
tagelse i Deres ulykkelige Skiebne, jeg har forlangt
Execution i Deres Gaarde.

Lormeuil. O! Skulde det være muligt?

Merville. (drikker) Jeg beklager Dem, min Ven!

Eidalise. Det er græseligt.

Gripper. Bedrøv Dem ikke, min Ven! vi vil søge at adsprede Dem. Vil De spise hos mig i Morgen?

Lormeuil. Min Herre! forøg ikke min Ulykke med denne kolde Spot.

Eidalise. O Gud! det er grusomt! (sagte til St. Leger) De har Deres Gik dernebe; lad os tiøre en Tour til Bois de Boulogne.

Merville. Hr. Gripper! Deres Tale passer meget ilde.

Gripper. Men saa hør t j; i Paris er Forretninger som Forlystelser og Forlystelser som Forretninger; man lader giøre Execution hos en Mand; det hindrer ikke, man kan gierne svise med ham derfor.

Lormeuil. Et Dieblisk, min Herre! mine Ting er maaskee ikke saa fortoivlede, som De troer. Min Son! nu er det Tid at vise, om Du elsker mig.

St. Leger. Upaatvivlelig! jeg elsker Dig.

Lormeuil. Det er Dig, der for en stor Deel har tilsat min Formue, Du maae hielpe mig at reise den igien. Godset St. Leger, som Din Tante har testamenteret Dig —

St. Leger. Hvad? Godset St. Leger? — regner Du paa det? — Det gior mig fortvivlet; men det er for længe siden opspist.

Angeliqve. Det havde jeg nok forudsiet.

Lormeuil. Hvorledes, min Herre! De har ovvet at sælge det, uden at spørge mig?

St. Leger. Ja! jeg føler, at jeg har uret; men tillad mig at gjenkalde Dem Deres Grundsætninger, raadspørg aldrig uden Din Samvittighed.

Lormeuil. Men hvor har De fundet?

St. Leger. Gior aldrig andet, end hvad der synes Dem ret — Jeg trængte til Penge; det syntes mig Ret, at skaffe mig dem —

Lormeuil. Jeg beundrer Deres Koldfindighed, da jeg er ødelagt.

St. Leger. Men, min Fader! De har sagt mig, man ikke maatte lade sig nedslaae af Modgang, og dog —

Formeuil. Jeg er straffet. Gaae bort!

Eidalise. Gaae! isteden for at bedrøve Dem, saa kom med os, vi vil see at trøste Dem.

Gripper. Jeg tilkyder Dem min Bogn. I øvrigt er jeg ingen Barbar; og til Derris paa mit Venkab, giver jeg Dem Frist til i Morgen med at rømme Huset.

Eidalise. De skal see, at alle Parisers Creditorer har sat hinanden Stavne. Mine har fordrevet mig af min Bogn; Deres fordriver Dem af Deres Gaard! det bliver meget ængsteligt for flittige Folk.

St. Peger. Min Faders

Formeuil. Lad mig være, min Herre!

Eidalise (til St. Peger) Var ubekymret, det er et Dieblisks ondt Lune, som gaaer over. Gaa vel min Ven! tag Deres Parti, som en Mand; men husk paa, at man her til Lande aldrig er Lykken nærmere, end naar man er ødelagt. (De gaaer)

Ellevte Scene.

Merville. Lormeuil. Angelique.

Lormeuil. Jeg har opoffret alting for —

Merville. (staaer fra Bordet) O, det utaknemmelige, det letpjundige Fruentimmer! det haarde Menneſte! den ubestandige Son!

Lormeuil. Du har jeg ingen andre tilbage end Dem.

Merville. Sikkerlig ſkal De ſee, om jeg er Deres Ven; Deres Uhaald vil ikke vare lange, det ſvarer jeg Dem ſot og — Delicateſſe forbyder mig at ſige mere — Farvel! (affides) Lad mig hurtig ſaae af Veien, hvad der horer mig til her i Huſet.

Lormeuil. Farvel, min Ven!

Merville. De ſkal høre fra mig, ſørend De venter. (gaaer)

Tolvte Scene.

Lormeuil. Angelique.

Lormeuil. Det er en ſand Ven.

Angelique. Han er en Smule mere Hyl-
ler end de andre; det er Alts.

Lormeuil. Nej! han elsker mig, og jeg er
vis paa, han anvender alt — men det er min Sønns
Forhold, der smerter mig.

Angelique. Nu føler De, at man ikke
uden Fare giver Slip paa den faderlige Myndighed
— Men det er ikke Tid at gjøre Dem Vebredelser.
De veed, at jeg har min Arv; og indtil Deres Sa-
ger kommer i Orden, lad De os tage ud paa Landet;
jeg tilbyder Dem at min Vistand, og at den Trøst, der
staaer i min Magt.

Lormeuil. O! min gode Ven! jeg erkender
Dit gode Hjerter, men jeg er i Fortvivlelse; nu maae
jeg mere end nogensinde frygte Henrys Nærværelse.
Hvad skal jeg svare ham, naar han fordrer sin Mø-
dreearv.

Angelique. De maa have bedre Tanker om
hans Omhed; han er opdraget i Ulykkens Skole, og
jeg er vis paa, han vil tage Døel i Deres.

Lormeuil. Alt mit Haab staaer i dette Øie-
blik til Werville; jeg er overtydet, han ikke staaer på
til No, før han har sørget for min Rolighed.

Trettende Scene.

De Forrige. En Tiener.

Tiener'en. En Ubekendt har leveret Porsneren dette Brev.

Formeuil. Endnu en ny Ulykke! jeg skielver for at aabne det — Himmel! tør jeg troe mine Dine?

Angeliqve. Hvad er det Onkel?

Formeuil. (læser) „Hr. Formeuil ombædes at berolige sig; hans fornemste Creditorer ere tilfredsstillede, og inden 24 Timer vil hans Eiendomme blive ham ekstraderede; kun hans Gaard er solgt, men man staaer i Underhandling for at koebe den tilbage. Man fordrer ingen anden Erkiendtlighed af Hr. de Formeuil, end at han ikke søger at erfare Forfatteren af dette Brev.“ — Skulde det være Ironie? Skulde nogen vilde haane min Ulykke?

Angeliqve. Men hvad er det for Papirer, det falde ud af Konvoluten?

Formeuil. Cassébilletts! og det for en betydelig Summa.

Angelique. Hvem kan den Uheldmodige
være?

Lormeuil. Jeg kan ikke tvivle; det er
Merville.

Angelique. Hvad? De troer —

Lormeuil. Erindre Dig, hvor bevæget han
var, da han gik fra mig, og de Ord han gik bort
med: "Deres Uheld vil ikke vare lange, Delicas
tesse forbyder mig at sige mere; De skal snart høre
fra mig."

Angelique. Rigtig nok erindrer jeg —

Lormeuil. Ja! det er ham, det er jeg vis
paa. For det sø. le er det den tienstagtigste Mand
i Paris. Det undrer Dig, seer jeg —

Angelique. Slige Træl ere saa fældne,
at man vel maae undres.

Lormeuil. O, alt for ædle Ven! hvorledes
vil jeg nogensinde kunde giengielde Dig? — Kiære
Angelique! Du maae hielpe mig at betale Erkiænde-
ligheds billige Gæld; alt længe elsker Merville Dig;
hør nu omsider hans Ønsker, og lad Din Haand
blive Opoffrelsens værdige Løn.

Angelique. Jeg forstaaer Dem, Onkel! jeg elsker ikke Hr. Merville; jeg tilstaaer Dem endog, han hidtil havde indstude mig endnu noget mere end Ligegyldighed; men jeg skylder Deres Befrier Alt, og hvis det virkelig er Hr. Merville, der har gjort denne skønne Handling —

Lormeuil. Og hvem vil Du ellers have det skal være?

Angelique. Saa er jeg færdig til at overvinde min Tilbøielighed, og forene min Skiebne med hans.

Lormeuil. O! Du overvælder mig med Glæde. Den kiære Merville, hvor han vil være glad! jeg brænder af Begjærlighed efter at see ham, for at behude ham sin Lykke (vrl. gaae)

Angelique. Vi! der seer jeg Deres Søn Henry.

Lormeuil. Henry?

Angelique. Forund ham nogle Dieblifte! og hvis det er mig tilladt at udbede mig en Godhed af Dem, beder jeg Dem modtage ham, som en kærlig og lydig Søn.

Lormeuil. Nu, saa lad ham komme.

Fiortende Scene.

De Forrige. Henry.

Henry. (Kaster sig for sin Faders Fodder)
Min Fader!

Lormeuil. God Dag, min Søn!

Henry. O, min Fader! hvor de Dage, jeg
har tilbragt langt fra Dem, ere forekomne mig læn-
ge, og hvor jeg har længtes efter at bevise Dem
min Erbødighed.

Lormeuil. Det er godt, min Søn! det er
mig kjær at see Dig.

Angelique. (affides) Modgang gjør da Folk
billigere.

Lormeuil. Men kommer Du ikke for at
fordre —

Henry. Det som tilhører mig.

Lormeuil. Din mødrene Arv?

Henry. Nei, min Fader! et Sted i Dit
Hierte!

Lormeuil. O, min Ven! hvor jeg har vær-
ret ubillig! jeg har gjort Dig megen Uret.

Henry. Det er jeg aldrig bleven vaer; og desuden er alting oprettet, da De har givet mig Deres Venfskab tilbage.

Lormeuil. Hør den dobbelte Lykke, der hænder mig i Dag. Jeg var aldeles ødelagt, og Himlen giver mig paa eensgang min Formue og min Søn tilbage. Du skal lære at kende den Væde, jeg har at takke for saa store Velgierninger, og Du skal selv bisalde mit Valg, der har bestemt ham Angeliques Haand.

Henry. Store Gud!

Lormeuil. Men jeg løber at søge ham; jeg har offret faderlig Kiærlighed de første Øieblik; det er billigt at jeg helliger Erkiændtlighed de følgende. Til vi sees igjen, kære Henry! Farvel, kære Angelique! (gaaer)

Femte Scene.

Henry. Angelique.

Angelique. (affædes) O Gud! hvis mine Formodninger lunde stadfæstes!

Henry (affiles) Lad os prøve hendes Trost
(hoit) Hvad hører jeg, Cousine!

Angelique. Sandhed.

Henry. Hvorledes? Det skulde være min
tugt —

Angelique. Hør mig, Henry! og dem
mig faa. De Ulykker, jeg i Morges forudsagde,
var nærmere end jeg troede; Deres Fader var alt
edelagt, forladt af sine Venner og sin egen Son, da
uformodentlig en Ubekendt løser hans Eiendomme ind;
Deres Fader forlanger, at jeg skal give ham min
Haand — Olig selv, om jeg kan nægte ham
den?

Henry. Nei! alt gjør Dem det til Pligt at
tilstaae ham den.

Angelique. (affiles) O! han elsker mig
ikke mere.

Henry. Og jeg raader Dem, at ægte ham
endnu i Dag.

Angelique. Henry! det Raad havde jeg
ikke ventet mig af Dem.

Henry. Men var Deres Beslutning ikke ta-

get? og kan De dable mig, fordi jeg bifalder det, De vil gjøre?

Angelique. Nei, min Herre! De kiender endnu ikke mine sande Tanker; sikkertlig ønskede jeg at bevise Deres Faders Redningsmand min Taknemmelighed, men jeg skal vade for at see en Egtmand i ham. De vil, jeg skal opoffre mig; vil! jeg skal blive Mervilles Kone.

Henry. Merville! men hvem har sagt Dem, det var ham?

Angelique. (affides) O! jeg begynder igien at falte Mod. (høit) Deres Fader siger, han er forvissat derom.

Henry. Min Fader tager feil; efter den Skildring De gav mig af ham i Morges er det Menneske ikke istand dertil.

Angelique. Det synes saa; men alle Sandsynligheder er for ham; og hvilken anden, end ham —

Henry. Jeg veed ikke; jeg tænker, at den, der hjalp min Fader, giver sig aldrig tilkiende.

Sextende Scene.

De Foregaaende. Lormeuil.

Merville.

Lormeuil. Der er han! der er han! endelig kender jeg min Belgiorer. Angelique! min Søn! sold for hans Fodder.

Merville. O, jeg beder Dem! gior Dem ingen Uleilighed.

Lormeuil. Vi skylde Dem alt.

Merville. Nei! De skylder mig ingen Ting.

Lormeuil. Men min Søn! Du er meget sold, da Du burde falde ned for denne adle Mands Fodder.

Merville. For mine Fodder? det er altfor meget! det fritager jeg Dem for, unge Menneſke!

Henry. (affides) Den Uforſkammede.

Lormeuil. Hvilken overvættes fin Følelse! og hvor, troer De, jeg fandt ham? i Begreb med at pakke ind; han vilde flytte herfra, for aldeles at unds drage sig min Erkiandtlighed.

Merville. Rigtig nok vilde jeg unddrag

mig — (affides) Fanden tage mig, om jeg forstaaer det ringeste heraf.

Lormeuil. Kom, min Ven! nægt det ikke længer; Deres Forlegenhed røber Dem — og en god Grund, som maae faae Dem til at tale, er, at min Niece er bestemt at ægte Dem.

Angelique. Ja sikkert! Skal jeg ægte min Onkels Belgierer; men jeg maae have Beviser.

Lormeuil. Beviser? men vi har tusinde.
Henry (affides) O! hvilken Pine!

Syttende Scene.

De Forrige. Gripper.

Gripper. O, min Ven! De veed, jeg tog ikke ud til Boulogneskoven.

Henry. O, Himmel! Gripper! hvorledes skal jeg finde mig for ham?

Gripper. Man ventede paa mig ved Deres Port; Deres Ring er i Rigtighed; man har endog båret Deres Huus tilbage; Skamfærd! De har gode Venner.

Lormeuil. (trykker Mervilles Haand) Ja, sande Venner.

Gripper. Veed De, at man der har gjort Dem en stor Tjeneste.

Lormeuil. (som før) Ja en ubmærket Tjeneste.

Merville. Jeg er virkelig undseelig —

Gripper. Men sig mig engang, hvad det kan være for en Hr. Henry?

Lormeuil. Henry! det er min Son; der staaer han.

Gripper. Deres Son! ih nei! det er det unge Menneske, min Correspondent i Martinique har adresseret til mig.

Lormeuil. Nu?

Henry. Ikke videre! jeg beder Dem.

Gripper. Han havde 500,000 Livres staaende hos mig.

Henry. Jeg beder Dem, min Herre! tie dog.

Gripper. Og med denne Sum er Deres Ting bragt i Rigtighed.

Lormeuil. Store Gud! Skulde det være muligt? (kaster sig i sin Søs Arme) O, min Søn!

Angelique. Kiære Henry!

Merville. Hvilket Menneske paa sಂತig Kiærlighed!

Lormeuil. Men siig mig, hvorfor dulgte Du mig —

Henry. Jeg skylder Dem Alt min Fader! og jeg vilde ikke, De maatte troe at skyldte Deres Søn noget.

Merville. Hvilken ædel Tankemaade!

Lormeuil. Men De, min Herre! som der saa rolig lod Dem takke —

Merville. Ja! men har engang, Felt er saa ondskabsfulde, at lægge En saa mange flotte Handlinger til, at naar de engang siige En noget godt paa, man maae vel vogte sig for at bringe dem ud af Bidsfarelsen. — Forresten vil jeg ikke at nogen maae have Gavn af denne Nyhed, for jeg; og jeg gaaer at fortælle den til hele Verden. (gaaer)

Attende Scene.

De Forrige. uden Merville.

Lormeuil. Kiære Angelique! Du havde lovet min Velgjæter Din Haand.

Angelique. Ja, kiære Onkel! og hvor lykkelig er jeg, at jeg paa een gang kan betale Taknemmeligheds og Kiærligheds Gæld.

Rittende Scene.

De Foregaaende. St. Peger.
Cidalise.

St. Peger. Men hvad er det, jeg hører af Merville? Du er kommen, min Broder! Du har gjort Lykke; jeg har ikke mere imod Dig; lad os omfavne hinanden.

Lormeuil. Ja, min Herre! han hjælper mig at oprette Deres Daarligheder, og betale alle mine Creditorer.

Cidalise. O! hvor jeg kunde trænge til saadan en Broder!

St. Peger. Du har gjort vel i at fortjene mange Penge i Amerika, for vi har sat en farbandet Hob til, her i Europa.

Lormeuil. Min Søn! tæn! paa at sætte en Grændse for Dine Daarligheder! tag for Fremtiden Din Broder til Monster. Sid denne Dags Lærdom ikke maatte være spildt! Det er godt at være sine Børns Ven; men man maae tillige vide at være Deres Fader.

D o b e s e d l e n,

eller

Moderen sin Datters Rival.

Komedie i een Akt

af L. B. Picard.

Red

A. L. Rahbek

Professor.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt paa Boghandler L. Beckens Forlag,
hos J. Breum.

Personer:

Hr. Dubouloir.

Hr. Clairville.

Madam Rosemont.

Louise, hendes Datter.

Andre, Clairvilles Diener.

(Scenen er i Paris i Mad. Rosemonts Hums.
Theatret forestiller en Sal med et Vindue paa Siden
med Muselins Gardiner for.)

Første Scene.

Mad. Rosemont, ene, seer igiennem
Gardinerne.

Der er han, hvilket elskværdigt og anstændigt Væsen! der er nogle af hans Kunder hos ham, en gammel Mand, et ungt Menneske, en ung Pige! det er maaskee en Egtteskabscontract, han opfatter. O, Clairville, naar vil De tænke paa Deres egen?

Anden Scene.

Mad. Rosemont. Louise.

Louise (ved sig selv) O, min Gud! der er Moder, og det i Vinduet; det er fortrædeligt.

Mad. Rosemont. O, min Gud! jeg troer, han saae mig igiennem Vinduet (trækker Gardinerne for, og gaaer hurtig over paa den anden Side af Stuepladsen).

Louise. Godt! hun gaaer fra Vinduet. (hun gaaer til Vinduet og seer ud).

Mad. Rosemont. I Sandhed, troer jeg ikke, jeg blev saa forvirret, saa jeg ryster. (Seer sig i et Speil) Og hvor mit Haar sidder i Dag (retter paa sit Haar).

Louise. Han er der; han er blevet mig vaer. Lad mig passe paa (Hun seer ud giennem Gardinerne og vender sig alt iblandt, for at opdage, om hendes Moder ikke seer hen til hende).

Mad. Rosemont (bestandig for Speilet) Jeg har ikke taget feil, og i de otte Dage han har boet her ligeover for, lukker vi aldrig vor Vindue op, uden han ogsaa aabner sit — hvad det er et tosset Hovedtøj — og jeg har lagt Mærke til Øjekast og Vink — Det er ikke til min Datter — hun er et Barn — det er til mig — og sandt at sige! — naar jeg seer mig selv, — Vist er det, at jeg seer ikke saa gammel ud, som jeg er — som jeg er? og hvor gammel er jeg da vel?

Louise (gaaer fra Vinduet) Jeg tør ikke mere
 se over — men hvor jeg dog er toffet, at jeg ikke
 tilspaaer min Moder — hun holder saa meget af mig
 — Jeg maae dog see ham eengang endnu (seer igien
 ud af Vinduet).

Mad. Rosemont. Hvor det er grusomt
 ikke at torde betroe sig til nogen? hvorfor dog en
 ung Enke ikke skal have samme Ret, som en ung Pige.
 — Lad os see, om han er i sit forreste Bærelse endnu.
 Hvad gjør Du der, min Datter?

Louise. Jeg, Moder! ingen Ting! jeg kom
 nys, og saae ud af Vinduet; jeg troer, vi faaer smukt
 Veir i Morgen.

Mad. Rosemont. Det er den lykkeligste
 Alder! det er godt for Dig, saa kan Du spadserere.

Louise. Ja Moder! (affides) Hun har ikke
 Mistanke paa Noget.

Mad. Rosemont (affides) Og hvorfor skal
 de jeg ikke betroe min Datter — hun har Forstand,
 og mit Hierte trænger til at udgyde sig. Hun kunde
 maaskee ellers faae det at vide af Andre, eller giatte
 sig til det. Det er min Pligt at komme hende
 imøde.

Louise. (affides) En smule Driftighed! da

Han i Dag skal sende herover — maae jeg endelig
sige Moder Mit.

Mad. Rosemont. Louise!

Louise. Gode Moder.

Mad. Rosemont. Du er femten Aar,
min Pige!

Louise. Jeg bliver snart sexten, Moder!

Mad. Rosemont. Du er kun femten,
Mamsell! og jeg er kun to og tredive.

Louise. To og trede —

Mad. Rosemont. Ja! jeg er ikke mere
end to og tredive, min Pige! men da Du imidlertid
har mere Forstand, end efter Din Alder, har jeg
en Sag, et Forehavende — at meddele Dig.

Louise. Og jeg har ogsaa noget at sige
Moder.

Mad. Rosemont. Og hvad da, min
Pige!

Louise. Nu! vil Moder ikke tale først, saa
skal jeg tale siden.

Mad. Rosemont. Nu vel da! min kiære
Louise! har Du ikke lagt Mærke til den unge Advor-
at, her er kommet til at bue lige over for, en otte
Dages Tid?

Louise. Jo Moder! han hedder Hr. Clairville.

Mad. Rosemont. Ja vist! det er et ungt Menneske.

Louise. Et meget vakkert ungt Menneske; ikke sandt?

Mad. Rosemont. Han er i megen Forsindelse med en gammel god Ven af Din Fader, denne ærlige Notarius, som har alle mine Ting under Hænder.

Louise. Hr. Dubouloir, som holder en Lovtale over Hr. Clairville, hvergang han taler om ham.

Mad. Rosemont. Ja vist! han siger, det er et ungt Menneske af Rundskaber, og en retskaffen Mand, der haver god Formue, og desuden er i ypperlig Drift.

Louise. Ja, det siger han. Det er en megen brav Mand den Hr. Dubouloir.

Mad. Rosemont. Jeg har megen Agtelse for ham; han er ligesom, gjør ingen Omstændighed, er en smule hastig, men har et ypperligt Hjerte, og er en nære Ven af vort Huus.

Louise. Jeg holder ogsaa inderlig af ham;
men for at komme til Clairville igien, Moder!

Mad. Rosemont. Nu da Louise! Clairville — har jeg ikke talt med endnu; men jeg har gode Mine.

Louise. Hvad? Moder har giettet —

Mad. Rosemont. Det var ikke vanskeligt at giette; naar Aartighed bemestrer sig et ungt Hjerte, forleder den det til tusinde Uforsigtigheder.

Louise. O ja!

Mad. Rosemont. . Som nu blot det at sidde saa bestandig der i Vinduet.

Louise. Og det, om det saa regner, saa —

Mad. Rosemont. Og saa hilse saa dybt, naar vi gaaer forbi.

Louise. O! han er saa høflig —

Mad. Rosemont. Nogle Vink, jeg har troet at opdage — og det, at han altid slaaer Vinene ned, naar man seer paa ham.

Louise. Har Moder seet alt det?

Mad. Rosemont. Alt det er saa tydeligt, at jeg har isinde endnu i Dag —

Louise. Hvad har Moder isinde?

Mad. Rosemont. At bede Hr. Dubouis
lois fore os vor unge Nabo herover.

Louise. Og jeg tør love for, han ikke lader
sig bede to Gange.

Mad. Rosemont. Da jeg nu har sagt Dig
hans Hemmelighed, kan min ikke være tung at
giætte.

Louise. Nei Moder! jeg mærker nok —

Mad. Rosemont. Du veed, jeg er mere
Din Veninde, end Din Moder.

Louise. Det er sandt!

Mad. Rosemont. Og Du har let fundet
forestille Dig, at jeg paa min Alder kunde tænke paa
at gifte mig igien.

Louise. At gifte Dig igien, Moder!

Mad. Rosemont. Ih ja! — nu behøver
jeg vel ikke at sige mere? efter denne Samtale fat-
ter Du let, at mit Valg er gjort.

Louise. Dit Valg, skulde det være mu-
ligt?

Mad. Rosemont. Og, at jeg har besluttet
at gifte mig.

Louise. Gifte Dig! maaskee med Hr. Dus
Vouloir?

Mad. Rosemont. Nei fy! han har flaaet paa det mere end eengang i Spøg, men jeg har ogsaa givet ham Kurven i Spøg; han er halvhundrede Aar.

Louise. Med hvem da?

Mad. Rosemont. Ih! med Clairville.

Louise. Clairville?

Mad. Rosemont. Ja min Pige! han elsker mig, det kan jeg ikke tvivle paa. Hans Undseelighed har hindret ham i at erklære sig; men Hr. Dubouloir skal faae os ham hid, og saa skal han nok ud med Sproget; det lover jeg Dig.

Louise. O Gud!

Mad. Rosemont. Men hvad fattes Dig da, min Datter! Du kan dog ikke laste mig, for det jeg giengielder det unge Menneskes Følelser; det kan Du ikke fortryde paa — og jeg veed, Du kiender mig for vel til at besværges, at jeg, ved at gifte mig igien, skulde tabe noget af den Kiærlighed, jeg bær for Dig.

Louise. Det gjør jeg! — vær lykkelig, gode Moder! og jeg skal glæde mig ved Din Lykke.

Mad. Rosemont. Min iegode Datter!

jeg talter Dig. Men nu har jeg betroet Dig min Hemmelighed, nu maae Du aabenbare mig Din.

Louise. Min! O, nu tør jeg ikke, Moder! (affides) O Gud, o Gud! hvem skulde have forudsæet den Ulykke!

Mad. Rosemont. Kom an! vil Du, jeg skal giætte?

Louise. O nei, Moder! giat for alting ikke.

Mad. Rosemont. Hvorfor ikke? veed jeg ikke nok, hvad man paa Din Alder har Hovedet fuldt af? Du er kied af det ensomme Liv Du fører; Du gad gjerne kommet paa Komedie, paa Baller, komme ud i Verden, giøre lidt Figur; det er liges frem; da jeg blev Enke, trak jeg mig ud af alle mine Forbindelser; og nu, da jeg igien begynder at komme lidt omkring, er Du saa ung — men vær rolig! alt det bliver anderledes; Du seer, jeg seer Dig heller ikke mere an som et Barn, siden jeg betroer Dig saa vigtig en Sag. Naar jeg først er Mad. Clairville, tager jeg Dig med overalt, Clairville og jeg skal ikke tænke uden paa at giøre Dig lykkelig; og naar Du engang skal giftes, skal vi nok vide saadan at styre Dit Balg —

Louise. Nei! jeg gifter mig aldrig, Moder!

Mad. Rosemont. Ja saa siger man, naar man er femten Aar, og holder saa meget af sin Moder; saa anseer man det for en Ulykke at bytte hende bort for en Mand; men det forandrer sig, det veed jeg af egen Erfaring.

Tredie Scene.

Madam Rosemont. Andre.

Louise.

Andre. Jeg beder om Forlæbelse, men Kammerpigen sagde, jeg fandt her hendes Hjerstab, Fru Rosemont.

Mad. Rosemont. Det er mig, min Ven!

Andre. Godt! og jeg er Andre, som tjener hos Advokat Clairville her lige over for.

Mad. Rosemont. Hr. Clairville?

Louise. (affides) O, alting var saa ypperlig aftalt.

Andre. Her er et Brev, min Herre har givet mig til Dem.

Mad. Rosemont. (tager Brevet) Vær saa god og flye mig det. Louise! et Brev fra ham.

Andre (gaaer forbi Louise, og byder hende et andet Brev) Og her er et, han har overdraget mig, hemmelig at flye Jomfruen.

Louise. (affrædes) Og han skrev til mig!

Mad. Rosemont. (læser) — Ypperligt! et blot Høfligheds Brev, der lader som ingen Ting. Det er deilig.

Andre. Saa tag det dog, Jomfru!

Louise. Nei! jeg kan ikke, jeg vil ikke.

Mad. Rosemont. Vil han sige til sin Herre, at han kan komme, at vi venter ham, og at han kan være vis paa, at være sine Naboersker velkommen. Ikke min Datter?

Louise. Jo Moder!

Andre. Men, vil De ikke være saa god, at give mig et lille Ord skriftlig (til Louise) Saa tag det.

Mad. Rosemont. Det behøves ikke, han skal være velkommen.

Louise. Ja, han skal være velkommen.

Andre. (stikker Brevet til sig) Han skal være velkommen. Jeg seer nok, jeg maae naaes med det Svar. Jeg har den Ære at være Fruens og Sonfruens underdanigste Tjener. (gaaer ud).

Fjerde Scene.

Madam Rosemont. Louise.

Mad. Rosemont (viser sin Datter Brevet)
Der skal Du see, min Pige! han bebrejder sig, at han endnu ikke har udbedet sig Tilladelse at gjøre os sin Opvartning, han ønsker vort Riandskab, og besraaber sig paa sine Forbindelser med Hr Dubouloir vor fælles Ven. Skulde det være ubeskedent, om han kom, og hilse paa os i denne Formiddag? det betyder intet og det betyder alt; og hvor det Skridt af ham er mig velkomment; Jeg vilde have bedet Hr. Dubouloir at tage ham med herover, det var saa ligesom mellem Naboer; men der kunde dog altid

være de, der havde havt paa det at sige, det havde ladet som jeg søgte ham; isteden for nu det er ham, der søger mig, det er siensynligt. Er Du ikke ligesom jeg, henrykt over det Brev?

Louise. Jo Moder!

Mad. Rosemont. Jeg venter Hr. Dubouloir, han kommer for at tale med mig om den forbigaaende Proces, og han forlanger Ting af mig — Men hvor har jeg da gjort af de forberede Papirer — O, de er i min Ridicule — O vi skal see, men jeg skal sige den ærlige Dubouloir Alting reent ud; jeg var lidt bange for ham efter hans forstyrrede Frieri, men nu vil vi slaae alle Ubehageligheder af Tankerne. Jeg vil bede Hr. Dubouloir at spise hos os, og jeg haaber Clairville siger ikke nei. Jeg troer, at siden jeg har aabnet Dig mit Hjerte! og det unge Menneske har bedet om Tilladelse at hilse paa os, har jeg fattet Mod, og jeg skal tale til ham.

Louise. (affides) Jeg skal ogsaa tale til ham.

Mad. Rosemont. Der har vi Hr. Dubouloir.

Femte Scene.

Madam Rosemont.

Dubouloir.

Louise.

Dubouloir. God Dag, Krue! god Dag, min elskværdige Myndling! Det glæder mig altid at see min Vens Kone og Datter. I Dag kan jeg da Gud skee Lov opoffre Dem en Deel af Dagen. Vil De give mig Middagsmad i Dag?

Mad. Rosemont. Jeg vilde just have bedet Dem —

Dubouloir. Meget vel! jeg har et Par Løb at giøre, inden den er fire, og saa er jeg til Deres Tjeneste lige til i Aften. Men for ikke at spille den kostbare Tid, for den kan man bruge meget bedre hos Dem, saa lad os faae vore Forretninger af Halsen. Har De de Papirer, jeg bad Dem om?

Mad. Rosemont. De Papirer — Ja min Herre! — lad os være ene, min Datter!

Louise. Ja min Moder! (sagte til Dubouloir) Jeg maae endelig snakke et Ord med Dem.

Dubouloir. Gierne, naar De vil, kiære Louise!

Mad. Rosemont. Hvad siger Du til Hr. Dubouloir.

Louise. Ingen Ting, Moder! jeg gaar.
(gaaer)

Dubouloir. (affides) Ha! ha!

Siette Scene.

Mad. Rosemont. Dubouloir.

Mad. Rosemont. Da min Datter ikke fors
staaer sig paa de Ting, sendte jeg hende bort.

Dubouloir. Da det dog angaaer hende li-
gesaa vel som Dem, kunde hun gierne blevet. Men
det er ligemeget — Hvor er de Daptre?

Mad. Rosemont. (tager dem frem af sin
Medicule, men tager et fra) Her er de.

Dubouloir. (esterseer dem) Godt! der er
Deres Egteskabscontract, Deres Vedstefaders Testa-
ment, Skiftet efter den stakkels Rosemont; men —
her fattes eet.

Mad. Rosemont. Og hvilket?

Dubouloir. For en ulykke! det jeg nu i en heel Maaned har forlangt af Dem hver Dag.

Mad. Rosemont. Men De forlanger dem jo allesammen?

Dubouloir. Ja, men især —

Mad. Rosemont. Hvilket?

Dubouloir. Deres Dobeseddel —

Mad. Rosemont. Min Dobeseddel!

Dubouloir. Eller Extracten af Kirkebogen, ligesom De vil.

Mad. Rosemont. Ih, min Gud! er den da saa nødvendig?

Dubouloir. Hvad, om den er nødvendig? i en Proces, hvor det gielder om at bevise, at De ikke var mindreaarig, da Deres Bedstefader døde.

Mad. Rosemont. Efter den nye Lov var jeg myndig.

Dubouloir. Ja, men var De det ikke ogsaa efter den gamle? Vi maae endelig have den.

Mad. Rosemont. Nu, De skal faae den. Jeg vilde tale med Dem om det unge Menneske vor Siendo, Clairville.

Dubouloir. Nu vel! det er et valkert unge
Menneske, en brav Fyr, en dærlig Advokat, det har
jeg sagt Dem hundrede Gange; lad os komme til
Deres Døbeseddel igien.

Mad. Rosemont. Men denne Hr Claire
ville har ladet mig bede om Tilladelse at hilse paa os,
og da De er saa god at tage til Takke hos os til Midd-
dag, vilde jeg bede ham —

Dubouloir. Det gjør De vel i. Men nu
har jeg bedet Dem om det Papir i en Maaned, huff
nu paa, jeg maae have det i Dag, eller De taber
Deres Proces.

Mad. Rosemont. Men min Gud! er den
Proces da saa vigtig? jeg kunde tilførladellig være
fristet til at lade den fare.

Dubouloir. Hvad siger De? naar De
kunde være saa gal at give den op, saa er jeg der
for at forfølge den; det er min Skyldighed, er jeg
ikke indsat som den elskværdige Louises Børge? men
jeg seer, hvad det er. De vil ikke, man maae vide at
De er fra nogle og treds.

Mad. Rosemont. Men hvad er det, De
siger?

Dubouloir. Stille! der er ingen, der hører paa os, vi er under fire Vine; ja De er fra nogle og trede; for jeg, som taler med Dem, jeg er fra 57, og jeg kan ikke stort være uden en syv otte Aar ældre end De. Bliv ikke vred, at jeg taler reent ud; men som en god Ven af Deres salig Mand, holder jeg af Dem og Deres Datter, som det kunde være ham selv, og jeg vil heller gjøre Dem imod, end ikke efterkomme en Vens Pligt. Hør Madam Rossemont! De er en brav og værdig Kone, en ypperlig Moder; men hvorfor Diæblen vil De blive ved at være ung endnu? Jeg kan begribe, naar en Kone har naaet de fyrgetyve, inden hun endnu har bestemt sig, enten hun vil være af de Lærde eller af de Hellige, inden hun er kundet blevet enig med sig selv, enten hun skal slaae til Spillebordet, eller til Kogebogen; at hun da kan kaste et længselsfuldt Øie til Verden, og ikke gierne vil give Elip paa Ungdommens Privilegier; det er meget naturligt, og det undskylder jeg: men det jeg ikke kan tilgive Dem, det er, at De vil vide Dem selv sure Dage. Ih, for Pokker! var det ikke meget bedre, at overlade Coquetterie, og Pynt og Fordringer til Deres Datter, og som jeg har foreslaaet Dem mere end een gang,

tage mig, som selv er snart en gammel Pebersvend, og finder Dem endnu meget ung og meget vakker.

Mad. Rosemont. En deilig Naade at frie paa.

Dubouloir. Jh, det er den, der stiller sig for vor Alder.

Mad. Rosemont. Vor Alder! Vor Alder! Dersom De finder mig ung for Dem, er det da ikke muligt jeg finder Dem gammel for mig?

Dubouloir. Efter Behag; vi kommer nok tilbage til den Materie igien; De ægter mig, det svarer jeg Dem for, jeg vil bare sige Dem, jo før det skeer, jo bedre er det; for vi har ikke Tid at ble nogen af os. Men nu ikke mere om det. Nu eens gang for Alle! vil De flye mig Deres Døbeseddel?

Mad. Rosemont. Nei, min Herre! eens gang for Alle! Nei!

Dubouloir. Nu vel Frue! saa skal jeg faae den trods Dem. De er fød her i Byen, i Sanct Anne Gaden, Frue Sogn. Jeg siger ikke Farvel. Naar vi gaae til Bords, skal jeg sige Dem, hvor gammel De er paa en Dag.

Mad. Rosemont. Hvorledes? min Herre!

Dubouloir. Hvad vil De? naar vore gode Venner ikke selv vil bruge Forstand, maae vi bruge den for dem.

Mad. Rosemont. (flyr ham Papiret) See der, stemme Menneſke! der er min Døbeseddel! Skynd Dem nu, at gjøre den bekendt, viſe den til hele Verden, og —

Dubouloir. O! kan De troe det om mig — Vær ſikker paa, at jeg ſkal gjøre det beſtedneſte Brug deraf. — Jeg er kort for Hovedet, paaſtaaende; men jeg er ikke uden Overbærelſe, og kan ære mine gode Venners Skrøbeligheder. De behøver blot at ſige mig, hvor gammel De behager at være; og uden for Retten ſkal jeg holde med Dem, ſkal jeg forſvare Dem, ſkal jeg lyve for Dem uden at blive rød, og det med en Rialthed, ſom De ſkal gløve Dem over.

Mad. Rosemont. Saa tie dog ſtille, og Skynd Dem at giemme det ſæle Papir; der er min Datter!

Syvende Scene.

Madam Rosemont. Louise.
Dubouloir.

Louise. Moder! der er Modehandlers
indben.

Mad. Rosemont. Nu kommer jeg.

Dubouloir. O! det er meget naturligt.
Modehandlerinden gaar forved Langværgen.

Mad. Rosemont. Og har vi ikke sagt hinde
anden alt hvad vi har at sige?

Dubouloir. Og nu min Kiærlighed, og
alt det deilige, De indskyder, mig, og vort Gifte
termaal.

Mad. Rosemont. De maa sige, hvad De
vil, saa have vi begge to Tid nok at tænke derpaa. Min
Datter! saasnart Hr. Clairville kommer, saa lad mig
det vide (gaar).

Ottende Scene.

Dubouloir. Louise.

Dubouloir. Skamfærd, hun har meget
travlt med den Clairville.

Louise. Ja, alt for meget! jeg er bange,
 Hr. Dubouloir —

Dubouloir. Godt! Skulde det maaskee være
 det, min elskværdige Myndling vil tale med mig
 om?

Louise. Netop. De var min Faders Ven;
 De vil ægte min Moder, det skulde glæde mig; for
 hun blev lykkelig med Dem, og jeg skylder Dem saa
 megen Erkiændelighed for det oprigtige Venskab, De
 har vist mig — Der er noget i Giare mod Dem,
 som gjør mig ondt.

Dubouloir. Og hvad da, kære Louise!

Louise. Min Moder vil ægte Hr. Clairville.
 ville.

Dubouloir. Virkelig! nu saa gal troede
 jeg hende dog ikke.

Louise. Nei vil De høre, hun har blidt sig
 ind, Hr. Clairville var forelsket i hende, og hun
 havde nogen Grund til at troe det.

Dubouloir. Hvordan da?

Louise. Advokat Clairville har ikke boet der
 uden otte Dage; min Moder er ung endnu.

Dubouloir. Ih ja! lad bare nogle Aar

gaar, saa blive Moder og Datter af eens Alder, for hvert Aar bliver Datteren eet Aar ældre, og Moders ren to eller tre yngre.

Louise. Hans Vinduer gaar her ud til; nu, han gior Tegn, han kaster Diekast herover, han hilser, og for et Dieblis siden lod han min Moder bede om Tilladelse at giorre hende sin Opvarning.

Dubouloir. Skulde maaskee vor unge Advokat, som kender Madam Rosemonts Midler, vilde gifte sig paa Speculation?

Louise. Nei fy! Hr. Clairville er ikke istand til at lade sig regiere af egennyttige Hensigter.

Dubouloir. Skulde han da virkelig være forelsket?

Louise. Ja virkelig.

Dubouloir. Forelsket?

Louise. Ja, min Herre! forelsket; men ikke i min Moder.

Dubouloir. Og i hvem da?

Louise. Det er i mig, Hr. Dubouloir!

Dubouloir. O, i Dem!

Louise. Alle de Tegn, alle de Diekast, alle de Hilsener var til mig.

Dubouloir. Og hvoraf veed De det?

Louise. Hvoraf? min Moder er ikke bestaa-
big i Vinduet hos mig, hver Aften gaar hun paa
Komedie eller i hendes Selskaber, og tager mig al-
drig med, da jeg endnu kun er et Barn, siger hun,
og desuden er det min Informations Tid. Jeg veed
ikke, hvordan det er; men i disse otte Dage var Hr.
Clairville og jeg hver Aften i Vinduet at trække
frisk Luft; og man maae sige, han lever meget eens-
omt og stille. Jeg har i de otte Dage ikke seet ham
gaar ud een eneste Gang; det er et meget ordentligt
ungt Menneske; han synger just ikke godt, men han
har en Stemme der trænger lige til Hjertet, og hans
Romancer er saa vel valgte som rørende.

Dubouloir. Saa De kunde giette, det var
Dem, han sang for.

Louise. Betank nu, da min Moder tilfod
mig, hun elskede ham, og troede sig elsket af ham; det
gik mig saa nær, saa —

Dubouloir. Hvad, skulde De elske Clai-
ville! De —

Louise. Jeg troer, Ja!

Dubouloir. Ha! ha! og veed han, De
elsker ham?

Louise. Jeg troer, Ja!

Dubouloir. Og hvoraf troer De det?

Louise. Jo! for i Gaar Aftes var jeg i dette
selsomme Vindue.

Dubouloir. Og han i sit; det er li-
gefrem.

Louise. Der var slet ingen paa Gaden.
Han dristede sig til at tale til mig, og spurgte mig,
om jeg ikke havde noget imod, at han udbad sig Tilladelse
af min Moder, at hilse paa hende; til Lykke be-
gyndte det at blive mørkt, saa han kunde ikke see, jeg
blev rød; jeg svarte ham meget høflig, at min Mo-
der og jeg vilde giøre os en Fornægtelse af at see en
brav Mand, der forekom os saa elskværdig; saa gjorde
han den Afstale med mig, at han vilde skrive min
Moder til i Formiddag. Det Brev er kommet, men
hans Tiener havde eet til, som han vilde putte hem-
melig til mig, og som jeg ikke vilde tage imod: men
da min Moder sagde til Tjeneren, Hr. Clairville
skulde være velkommen, kunde jeg ikke bare mig, for
ogsaa at sige, han skulde være velkommen. De seer,
jeg siger Dem Alting! Det er min Moders Skyld;
jeg vilde have aabenbaret hende alting i Morges, da

hun forekom mig; jeg maa imidlertid have een at tale med; og hvem skulde jeg betro mig til uden min Formynder, min Faders gamle Ven, Hr. Clairvilles Ven, en brav forstandig Mand, der vil ægte min Moder.

Dubouloir. Kiære Pige! det kan man kalde en fornustig Kiærlighed. Jeg havde alt selv tænkt derpaa.

Louise. Virkelig? De havde tænkt paa at gifte mig med Clairville?

Dubouloir. Ja, paa min Vre havde jeg saa!

Louise. O! De er en allertkiæreste Mand.

Dubouloir. Jeg havde nok forestilt mig nogen Modsigelse af Deres Moder og hendes gamle Omqvæd, min Datter er et Barn; men jeg tænkte mindst, hun var saa gal at blive sin Datters Medbeilerinde!

Louise. Men synes De ikke, Hr. Dubouloir! at De og jeg, der holder saa meget af min Moder, skulde forene os for at hindre hende i at begaae, hvad De kalder en Galsskab?

Dubouloir. Jo, det forstaaer sig; men

det er vanskeligt, meget vanskeligt; Hun er hæftig, paaastaende, den gode Kone, og hendes Egenskab, lighed.

Louise. O, for det første er jeg rolig, Hr. Clairville tager hende aldrig. Men det er ikke nok. O Gud! der er han; jeg ryster; det er første Gang, jeg er i Stue med ham.

Dubouloir. Ja! men det er jo ikke første Gang, De snatter sammen.

Niende Scene.

De Forrige. Clairville.

Clairville. Fru Rosemont — Ah! Hr. Dubouloir. —

Dubouloir. Ih, hvad er nu det? han skælver jo med! Skal den, der bringer alle Hjærter i Bevægelse, skælve selv, som et Barn?

Clairville. Gensfrue! jeg har den Ære —

Dubouloir. O! lad alle de Complimenter fare. I de fem og tyve Aar jeg har været Notarius er jeg kommen i den Vane, altid at gaae lige til Sagen. Lad os da tale om vores.

Louise (til Dubouloir) Gaae dog i det minde
 se ikke hen, og sig Hr. Clairville —

Dubouloir. Jeg veed, hvad jeg har at sige.
 De elsker Louise, hun elsker Dem —

Louise. Men, hvad siger De?

Clairville. Skulde det være sandt?

Dubouloir. Ja, det er bitterligt, bekiendt
 og erkiendt af mig, Deres Ven, hendes Formynder,
 og hendes Moders oprigtige Elsker. For, paa den
 lille Skrobethed nær, ikke at vilde være sin Alder be-
 kiendt, har Fru Rosemont alle de Gaenstaber, der kan
 gjøre mig lykkelig. Alder, Formue, Tankemaade, als
 stemmer fuldkommen overeens hos Eder to; men det
 er ikke nok, vi maae have Moderens Samtykke, men
 denne Moder, som jeg tilbeder, har sat sig i Hovedet,
 at De tilbad hende, og hun elsker Dem igjen.

Clairville. Er det muligt?

Dubouloir. Ja! hun er sin Datters Meds-
 beilerinde; og talstue hende, er da ogsaa vi to Meds-
 beilere. Her maae man bruge sin Forstand, og jeg
 falder paa en Procedure — det vil sige et Krigspuds
 som vil gjøre Dem det lettere at sees, og mig at over-
 tale hende; der vil gjøre Louise voksen og hende
 ældre.

Clairville. Men De foreslaaer os et Seculum at vie i.

Dubouloir. Var det ikke, som for det J elste hverandre, J endelig skulde have Bryllup i Morgen? Vi skal nok komme til Maalet, men lad Dem lede. For det første, maae De være af den Artighed, min Herre! at holde Jomfruens Moder i sin Vildfarelse, og spille den lidenskabelige Elsker hos hende.

Louise. Hos min Moder? det tillader jeg ikke.

Clairville. Det samtykker jeg aldrig i. Jeg kan ikke nedlade mig til et Bedrageri.

Dubouloir. Ih see! er J mig ikke der i fuld Fyr og Flamme. Men for en Ulykke, Jomfrue! saa var ikke mere skinsyg end jeg er, som holder saa inderlig af Deres Fru Moder, og som faaer selv et elskværdigt ungt Menneſte til at gjøre hende Cour. Og De min Hr. Samvittighedsfuld! Gjør De Dem ikke de taabelige Skrupler, at undslaae Dem for et Krigspuds, der foreslaaes Dem af en sælles Ven, som De kiender for en brav Mand. Der skal Snildhed til at bringe Foll til Fornuft.

Fru Rosemont er nu i de Aar, da man ikke er ung længere, og er saa daarlig at vilde være det, og efter en Samtale, jeg har havt nu med hende, kan jeg forsikre Dem, at hun driver den Daarlighed saa vidt, at hun er istand til at lukke sin Dør uden Barmhiertighed for Dem, ikke blot, hvis hun faaer mindste Formodning om, at De elsker hendes Datter, men hvis De blot ikke faaer hende til at troe, De er forelsket i hende. Hun vil spærre deite Vindue til, hun vil flytte i Morgen, jeg kender hende; og saa god Nat, Tegn, Diekast, smukke Romancer! haade Deres og mit Bryllup er Pokker i Bold. Men følg derimod mit Raad, saa kan De see Louise hver Dag, De vinder Tid, og jeg, som undertiden har lidt Herredom over Madam Rosemont, jeg oppebier og nytter det beleilige Dieblit til at giøre os lykkelige alle fire.

Louise. Jeg fattet overmaade vel Deres Grund, og jeg seer, der er Fare ved, ikke at følge Deres Raad, men hvor vil De, jeg taalmodig skal see paa, han'gier Cour til Moder?

Elatrville. Og hvad vil De, jeg skal sige til Frue Rosemont; jeg agter, jeg ærer hende; men det hendes Datter, jeg elsker.

Duboulair. De kan sige alt, hvad De vil. afbrudte Ord, usammenhængende Talemaader, hun vil ansee Dem for en frygtssom Elsker, man maae opmuntre; Complimenter om hendes Ungdom og Elskenhed, Stumper af Romaner, hun vil tage alle Deres Usandheder for Sandhedens Udtryk; finder De Dem forlegen, saa see blot paa Louise, og bild Dem ind det er hende, De taler til. Moderen bildte sig jo ind at hun var den, de beundrede i Vinduet; hun vil tage paa sin Regning, alt hvad smert og forbiudeligt De siger til Datteren. Der er hun, begynd nu strax, eller rettere, lad mig begynde for Dem.

Clairville. De lader mig virkelig der spille en Rolle, som slet ikke er for mig.

Louise. Det Middel kunde jeg nu aldrig faldet paa.

Tiende Scene.

Louise. Madam Rosemont. Du-
boulair. Clairville.

Duboulair. Fru! De tillader, at jeg, for

eg gaaer, har den Fornøielse at forestille Dem min Ven, Clairville!

Mad. Rosemont. Hr. Clairville! men hvorfor kom De ikke og sagde mig, han var her, Somfrue?

Louise. Men Moder! Hr. Clairville kom lige i dette Øieblik.

Dubouloir. Det gjorde han. Det gjør mig ellers ondt, han er kommet mig i Forkjøbet ved det Brev, han skrev Dem til i Morges. Han burde ladet mig have den Gyldeskjørelse, at bede Dem modtage ham; men saadanne ere de unge Mennesker, de kan aldrig give Tid med, hvad de ønske (til Clairs ville) saa tal dog.

Clairville. Løer jeg haabe, Frue! De vilde tillade Deres lykkelige Nabo at dyrke et saa behageligt Naboskab.

Mad. Rosemont. Det vilde være meget smigrende for mig, om De fandt nogen Behag deri.

Dubouloir. Godt! der er de begge to midt inde i Complimenterne; det er nu ikke min Sag. Jeg har sagt til Clairville, han skulde spise med os i Dag. Den Sag er jo afgjort, ikke?

Clairville. Da Fru Rosemont vil gjøre mig den Ere —

Dubouloir. Han er ret vakker, det unge Menneske, det havde De Ret i. I det Øieblik, De traadte ind, holdt han mig Deres Lovtale.

Mad. Rosemont. Det vilde være alt for stor Godhed at holde Lovtaler over en stakkels Enke. —

Dubouloir. Som ikke er skabt til, at blive Enke bestandig; vel Clairville?

Mad. Rosemont. Som han neppe tiænder af Anseende.

Dubouloir. O! det er ikke saa lidt at tiænde et smukt Fruentimmer af Anseende? I Gaar traf jeg en af hans Runder, som var ganske forundret over den besynderlige Grille, at han altid stod i sit Vindue og snakkede med dem, han havde at bestille med.

Clairville. Rigtig nok har —

Louise (affides) Hvor det stakkels unge Menneske er i Forlegenhed?

Dubouloir. Nu maae jeg gaae min Vej! jeg har, som jeg sagde Dem, et Par Løb at gjøre,

inden vi spiser. Farvel saalænge! (til Clairville)
 Frisk Mod! saa kommer jeg igien og spiller jaloux
 (til Mad. Rosemont) De vigtige Papirer, De har bes-
 troet mig, kan De være rolig for, det Brug jeg skal
 gjøre af. De seer, jeg gjør alt, hvad De vil have,
 o Frue! naar vil De engang gjøre min Lykke fulde-
 kommen? (gaaer)

Ellevte Scene.

De Forrige undtagen Dubouloir.

Clairville. Det er en meget artig Mand,
 denne Hr. Dubouloir.

Mad. Rosemont. Det er sandt, jeg veed
 kun een Feil hos ham.

Clairville. Og det er?

Mad. Rosemont. Han har faaet i Ho-
 vedet, jeg veed ikke hvorfor, at jeg skalde agte
 ham.

Clairville. O Frue! (affides) Jeg veed
 ikke, hvad jeg skal sige til hende. (hoit) Det er et Q-
 ue, som jeg ikke synes, De kunde regne ham til en
 Feil.

Louise. (affides) Nu begynder han.

Mad. Rosemont. Oja! naar det han tals
der Kiærlighed, var ledsaget af en vis Fiinhed i Ud-
tryk; men han taler saa ligesrem, at det er nær
ved at være uartigt; og saa hans Alder. Men Louise
skal Du da ikke hen at spille over paa Dit Fortepiano?

Louise. Jeg har god Tid endnu, Mor-
der!

Mad. Rosemont. God Tid! god Tid!
jeg skal bede Zomfruen gaae strax hen og spille
over.

Louise. Ja Moder! nu gaaer jeg. (gaaer)

Tolvte Scene.

Mad. Rosemont. Clairville.

Mad. Rosemont. Denne lille Pige er un-
dertiden ubegribelig egensindig og efterladet.

Clairville. O Frue! hun er indta-
gende.

Mad. Rosemont. Finder De hende ind-
tagende?

Clairville. Ja Frue! hun har i Udseende og Væsen meget efter sin Moder.

Mad. Rosemont. Sin Moder! — Det unge Menneſte synes meget bly.

Clairville. (affides) Jeg maae vel ſee at begynde at ſnakke — (høit) Hr. Dubouloir har neppe undt mig Tid til at takke Dem for det forbindtlige Svar, De var af den Artighed i Morges at give min Tjener, og da han nu ſelv paa Deres Begne har bedet mig at ſpiſe her i Dag, har han paaſagt mig nye Forbindeligheder til Dem. — (affides) jeg veed ſnap, hvad jeg ſelv ſiger.

Mad. Rosemont. (affides) Der er han alt ganſke forbluffet (høit) Det er mig, min Herre! ſom har at takke for Deres Artighed, at tage deris mod — Men vi vil lade de Complimenter ſare. Hvordan synes Dem om det Rabolag, De er flyttet hen i?

Clairville. Jeg finder det ſaa behageligt, at jeg onſker aldrig at forlade det.

Mad. Rosemont. Hr. Dubouloir fixerede Dem med den Grille, De har beſtandig at ſtaae i Vinduet. Maaſtee torde De finde, man kunde fixere mig paa ſamme Grund?

Clairville. Det er mig alt for behageligt til, jeg skulde tillade mig den mindste Spøg i den Anledning.

Mad. Rosemont. Sag Dem vare! veed De vel, hvad det er, De siger mig der?

Clairville. Hvorledes Frue! De troer? —

Mad. Rosemont. Jeg maae i det mindste bede Dem ikke at sige mig noget fligt i Hr. Dubouloirs Nærværelse.

Clairville. Hvorfor det, Frue?

Mad. Rosemont. Hvorfor? om han fatter de Mistanke?

Clairville. Hvorfor Mistanke?

Mad. Rosemont. Jeg har alt sagt, at han gjorde Cour til mig, og vilde ægte mig.

Clairville. O! giengældet De da hans Følelser?

Mad. Rosemont. Ikke det just! han var en god Ven af min afdøde Mand.

Clairville. Det veed jeg.

Mad. Rosemont. Det er en meget brav Mand.

Clairville. Det tilstaaer jeg.

Mad. Rosemont. En oprigtig Ven,
som jeg skylder Agtelse og Staausel.

Clairville. Ja ustridig, men alt det er ikke
Kiærlighed.

Mad. Rosemont. Nei sandelig ikke!

Clairville. Nu, hvad er da Deres Tanke
om hans Forhaabninger?

Mad. Rosemont. Mine Tanter? De er
nysgerrig.

Clairville. Mit inderlige Ønske, ligeledes
at blive Deres Ven, maae være min Undskyldning.

Mad. Rosemont. Hr. Dubouloir har alle
Familiens Anliggender under Hænder, og tager sig
af dem med en Iver, en Uegennyttighed —

Clairville. O Frue! hvem vilde ikke sætte
sin Ære og sin Lykke i at hellige al sin Tid, al sin
Flid, til at tjene saa værdig en Kone, god, ædel,
fion, og med eet Ord, stabt til. —

Mad. Rosemont. Godt! saa det er Dem,
der er jaloux over Hr. Dubouloir?

Clairville. Jaloux! jeg — jeg tilstaaer

— (sagte) Jeg er fangen (høit) Det er vist
nok —

Mad. Rosemont. Det er vist nok —

Trettende Scene.

De Forrige. Louise (træder midt
imellem dem).

Louise. Jeg kommer —

Mad. Rosemont. Hvad! Du kommer?
Og hvad kommer Du for?

Louise. Jeg har spilt over.

Mad. Rosemont. Allerede?

Louise. O! jeg er ikke saa langsom af mig,
naar jeg vil.

Mad. Rosemont. Har Du da ikke andet
at bestille til i Aften?

Louise. Men Moder sender mig bestandig
bort.

Mad. Rosemont. Ja Varn, Din Teg-
ning, Din Geographie, gaae Du, og kom ikke igien,
for man kalder paa Dig.

Louise. Godt! jeg gaaer. (affides) men jeg kommer snart igien. (gaaer)

Fiortende Scene.

Madam Rosemont. Clairville.

Mad. Rosemont. De Børn er ret uubstaaelige, man kan ikke snakke eet Ord i Fred for dem. De sagde —

Clairville. Jeg sagde — hvad sagde jeg?

Mad. Rosemont. At Hr. Dubouloir var meget lykkelig.

Clairville. Ja Brue! i de otte Dage, jeg har havt den Fornøjelse at kende Dem af Ansæende, har jeg tidt misundt ham hans Lykke.

Mad. Rosemont. Jeg veed dog ikke, hvad der var saa værd at misunde.

Clairville. At torde komme her, naar og saa tidt han vilde, og under Beskærmelse af sin Alder og Benskab, aabenlyst yttre sine Følelser.

Mad. Rosemont. I Henseende til Alder

ren var det dog nok ikke Dem, der skulde misunde ham.

Clairville. O jo! jeg, som er saa ung, som saa nys har betraadt min Døse, jeg kan ikke tale uden Frygt, og tør i det høieste kun lade gætte, hvad der foregaaer i min Siæl.

Mad. Rosemont. Vær overtydet om, at denne Tilbageholdenhed opvejer tilfulde hans plumpe Aabenhjertighed, og at det man saaledes lader gætte, er ligesaa tydeligt, og langt mere smigrende, end det, der siges reent ud.

Clairville. Naaskee! men forstaaer De mig ogsaa?

Mad. Rosemont. Jo, jeg forstaaer, jeg gætter Deres —

Clairville. Jeg er bange for, De tager feil.

Mad. Rosemont. Nei, nei! jeg tager ikke feil; man kan ikke tage feil af en Børlse, der udtrykker sig med saa megen Delicatesse.

Femtende Scene.

Louise. Madam Rosemont.
Clairville.

Louise. Moder! der er Bister!

Clairville. (affides) O! Gud ske Lov!

Mad. Rosemont. Jeg er ikke hjemme.

Louise. Men Moder! det er en Bryllups-
vist, Cousine Habert og hendes Mand, de venter
paa Moder i Cabinettet, jeg lod svare, Moder var
hjemme. Forpagteren er der ogsaa med Penge.

Mad. Rosemont. Hvorfor kommer han
med dem, inden Tid er.

Louise. Det synes mig dog ikke, Moder
skal tage ham ilde op.

Clairville. Lad mig ikke være til nogen
Uleilighed; jeg har selv noget at bestille ovre hos mig,
Jeg gaaer, og kommer paa Dieblisset igien.

Mad. Rosemont. Du saa gaae, og bide
ikke forlange. Vor første Samtale har givet mig
den fuldkomneste Agtelse for Dem.

Clairville. Deres Agtelse vil stedse være
mit høieste og kæreste Ønske. (gaaer)

Sextende Scene.

Madam Rosemont. Louise.

Mad. Rosemont. Man skulde i Sandhed snart sige, Jomfruens kom med Glid for at forsyre os?

Louise. Men Moder! det var ikke min Skyld.

Mad. Rosemont. Bliv nu her; siden Du har sagt, jeg var tilstæde, vil jeg skynde mig at afsærdige Cousine Habert og den Forpagter med hans Penge.

Louise. Men hvad kan Hr. Clairville da have sagt Moder, som hun er i saa ondt Lune over.

Mad. Rosemont. I ond Lune, jeg! da er det ikke over ham; det er snarere over Dig, eller rettere over dem, der kom til Uleilighed. Jeg havde ikke taget feil, kære Louise!

Louise. Hvorledes?

Mad. Rosemont. Dersom Du vidste, paa hvor sm og fin en Maade, han har givet mig at forstaae —

Louise. Saa han har sagt Dem —

Mad. Rosemont. Bliv Du her, skal jeg komme igien og fortælle Dig det. Din Moder er den lykkeligste Kone. (gaaer)

Syttende Scene.

Louise (ene).

Hvad kan han have sagt hende, der gjør hende saa lykkelig? Jeg var sikker nok paa, han vilde følge Hr. Dubouloirs Raad alt for vel, Stakkels Louise! han elsker Dig, og Du maae see ham gjøre Cour til en anden. Og til hvem? til min egen Moder! O Gud! jeg var saa lykkelig disse sidste Dage; jeg satte mig til min Lykke ikke andet end at see ham, og tale med ham. Jeg seer ham, jeg taler med ham; og min Ulykke begynder.

Attende Scene.

Louise. Clairville.]

Clairville. O, Jomfru! De er da ene!

Louise. Det er Dem? min Herre!

Clairville. Jeg gik ikke hjem, jeg ventede paa, Deres Moder skulde gaae fra Dem.

Louise. Nu min Herre! min Moder er indtaget af Deres Erklæring.

Clairville. Er De da nu fornaalet? jeg maatte lade, som jeg elskede en anden, end Dem, men De har selv forlangt det.

Louise. Jeg! har jeg forlangt det? Det var Dem, der var saa ivrig til at følge det deilige Raad, Hr. Dubouloir gav Dem, og ovenikøbet, nu da vi er ene, saa istæden for at bede mig om Forladelse, spotter De selv ved at skyde Skylden paa mig. Min Moder trøster, De elsker hende; De har svoret hende det, og jeg har maattet giættet mig til det; mig har De endnu aldrig sagt noget.

Clairville. O Louise! selv den Evang, jeg har paalagt mig, kommer den ikke af min Kiærligheds til Dem? Ja! Deres elskværdige Brede giver mig Mod til at sige Dem, at gientage for Dem, hvad mit Hjerte har sagt Dem tusinde Gange. Dem, Dem ene elsker jeg, og skal aldrig elske nogen anden.

Louise. Clairville!

Clairville. Tør jeg nu ogsaa haabe en Tilstaelse af Dem?

Louise. Nei! det maae De ikke vente, men De kan spørge min Formynder Hr. Dubouloir, hvad jeg tænker om Dem.

Clairville. Men hvad er det da for en List, han har funden paa?

Louise. Den er mig ligesaa ubehagelig, som Dem. For det første er det min Moder, og det er ikke ret af os, at bedrage hende, er det vel?

Clairville. Nei! er hun da vel saa ond eller saa urimelig af sig?

Louise. O Gud, nei! See nu nys! just som hun betroede mig sin Kiærlighed for Dem, var jeg paa Veien at betroe hende min — Deres for mig vilde jeg sige. Jeg torde ikke, men det var uret af mig; for nu, da De har givet hende at forstaae, De elskede hende, er den Sag meget vanskeligere, Det føler jeg, men der er dog ikke andet for os at gjøre, og da vi er to, kan vi sætte Mod i hinanden.

Clairville. Ja! hun er for god en Moder til ikke at tilgive os; og overalt efter denne fortryt-

lende Samtale, staaer det ikke mere i min Mage
at følge det.

Louise. Det glæder mig at troe — Men
hvorledes skal vi bære os ad for at tilstaae hende —

Clairville. Hvorledes? det veed jeg ikke,
men De og Kiærlighed skal indskyde mig Maaden,
i alle Tilfælde kan hun forjage mig fra sit Ansigt,
tage Dem bort, men aldrig skal hun udslukke den
Kiærlighed, jeg bærer for Dem. (Kysker hendes Haand).

Nittende Scene.

De Forrige. Madam Rosemont
midt imellem dem.

Mad. Rosemont. Hvad seer jeg?

Clairville. Gud! det er hende!

Louise. O, min Moder! jeg kaster mig for
Deres Fodder for at besværges Dem.

Mad. Rosemont. Staae op, forklar
Dem —

Louise. Vi søgte om en Maade at sige Moder Sandheden, da hun kom over os.

Clairville. Det er Deres Jomfrue Datter, jeg elsker.

Louise. Det er den Hemmelighed, jeg vilde sagt Moder i Morges.

Clairville. Jeg agter, jeg ærer Dem, som en Moder.

Louise. Men det er ham umuligt at elske Dem, da han elsker mig.

Mad. Rosemont. Det er min Datter, De elsker min Herre! det er en uhørt Opsørsel.

Louise. O Moder! tilgiv ham, tilgiv mig!

Mad. Rosemont. Bedrage mig, liste sig ind i mit Hus for at forføre min Datter, et Varn! og De Jomfru, spiller Gæst med Deres Moder?

Louise. Ja Moder! jeg er ene skyldig; jeg har sagt Clairville, at De tog Feil ad hans Koletter; Hr. Dubouloir har raadt os at vedligeholde Deres Feiltagelse. Det var mod sin Villie Clairville samtykkede deri.

Mad. Rosemont. Mod sin Vilde! siger

Du? Ypperlig. Og det er Hr. Dubouloir, som
raabte Eder til at bebruge mig. Jeg har da luttet
Fiender omkring mig; forlad mit Huus, min Herre!

Conise. Min Moder! jeg besværges Dem.

Mad. Rosemont. Jeg beder Hr. Clairville
forlade mit Huus.

Tyvende Scene.

Conise. Madam Rosemont. Du-
bouloir. Clairville.

Dubouloir. Men hvad er alt det for en
Allarm?

Mad. Rosemont. Kom min Herre! kom
og nyd Deres Arbejde, Deres værdige Ven har snart
visti sit Sindelag mod mig.

Dubouloir. Sit Sindelag? O! det tænkte
jeg nok, Hr. Clairville elskede Dem; Na! jeg sat-
tedes heller ikke andet end en Medbeiler.

Mad. Rosemont. Hvad er det, De
siger?

Dubouloir. Men han har ikke vundet endnu; jeg skal vide at forsvare mine Rettigheder. Unge Menneske, viid at jeg elsker Fruen for De, og at jeg er istand til enhver Yderlighed —

Mad. Rosemont. Ih, min Herre! det er ikke mig, det er min Datter, han elsker; og det veed De ret godt.

Louise. Ih ja! vi har tilstaaet alting; min Moder veed alt; og nu forviser hun Clairville sit Huus.

Dubouloir. Ah! I har tilstaaet alt; det forandrer Tingene. Sagde jeg Jer ikke nok, I unge Mennesker, at man skulde forstille sig, og give Tid; men siden nu alting er opbaget, saa er det Tid at lade alle Miner springe, gaae De hjem, Clairville! og De ind i Deres Bærelse, kiære Myndling! jeg skal snart kalde Dem begge ind igjen.

Mad. Rosemont. Nei! hils Dem ikke det ind. Jeg er alt for opbragt; jeg tilgtver dem aldrig.

Clairville. O, min Herre! jeg giver min Eliabne i Deres Haender.

Dubouloir. Vær De rolig; De skal blive hendes Svigersøn, og jeg hendes Mand. (Louise og Clairville gaaer).

En og tyvende Scene.

Mad. Rosemont. Dubouloir.

Mad. Rosemont. De min Mand! kan De efter saadan en Opsørsel endnu smigre Dem —

Dubouloir. Ja Frue, det smigrer jeg mig med, men jeg maae snakke med Dem om Deres Proces.

Mad. Rosemont. Og er jeg da istand til at høre paa Dem efter den affhyelige Scene.

Dubouloir. Just det jeg har at sige Dem, vil skaffe Dem en tientlig Adspredelse. Jeg kommer lige fra Deres Contrapart; De veed, det er Deres kiadelige Sødskendebarn, en gammel rig Vebersvend, Skiondt jeg er Jurist, holder jeg ikke af Processer. Jeg talte til ham i Mindelighed. Jeg foreslog ham et Forlig ganske til Deres Fordeel, for det var at frafalde alle hans Rettigheder. Han samtykkede.

Mad. Rosemont. Han samtykkede?

Dubouloir. Ja, men paa eet Billaar. De skal gifte Deres Datter bort, og han skal i Egetestabscontracten forstikke hende de 20,000 Daler, her handles om.

Mad. Rosemont. Ah! det er at sige, han skal give min Datter Medgift. Nei, min Herre! mine Rettigheder ere ustridige; det har De altid sagt. Vi vil procedere.

Dubouloir. Nu vel Frue! jeg staaer ved

mine Ord, De skal vinde Deres Proces; det sætter jeg mit Hoved paa. Hovedsagen var at bevise at De var ikke mindresarig, da Deres Bedstefader døde. Deres Døbeseddel, som jeg her har, godt gøre det umodsigelig. Den er fra 65, De er da umodsigelig 42 Aar. De var altsaa sex og tyve, da Deres Bedstefader døde; og man behøver blot at fremlægge Deres Døbeseddel i Retten for at binde Munden paa alle Deres Modstandere.

Mad. Rosemont. Fremlægge den i Retten?

Dubouloir. Ja Frue! Jeg vil give Deres Advocat den; han arbejder just paa sit Indlæg, som bliver overmaade brav; og dette vigtige Document vil forsyne ham med nye uomstødelige Grunde. Han arbejder med saa megen mere Flid i denne Sag, som han har ifinde at lade den hele Proces trykke.

Mad. Rosemont. Han vil lade den trykke?

Dubouloir. Ah ja! det er en Sag, der vil gjøre Opsigt, og som der er snakket saameget om; og især da det angaaer en saa almindelig afholdt og beundret Kone, som De er; og nu da han har Deres Døbeseddel, og kan producere den, kan den Sag aldeles ikke tages.

Mad. Rosemont. Men jeg vil ikke have den trykt.

Dubouloir. Ja, det lader Deres Advocat sig ikke fratage; en mærkværdig Proces vundet for en Advocat, er som en mærkværdig Syg cureret for en Doctor, det giver Credit og Runder.

Mad. Rosemont. O ja! De er meget forlegen for, at alle Folk skal faae at vide jeg er 42 Aar.

Dubouloir. Ja! jeg veed sagtens, der var de Damer, der i det Sted heller vilde tage imod Deres Fætters Tilbud, og gifte sig med Louise med Clairville.

Mad. Rosemont. Den Uværdige, som
biller mig ind, det er mig, han elsker.

Dubouloir. O! han har ingen Skyld.
Det var mig, der raadte ham dette snilde Puds;
forresten torde jeg vædde paa, at han har sagt Dem
Sandhed, men at De snarere har bilde Dem selv
ind, han var forlist i Dem.

Mad. Rosemont. Maaskee! men hvorfor
bragte han mig da ikke ud af min Bilsfarelse?

Dubouloir. Hvorfor? O, lad nu den
Fugl flyve. Lad os see paa det nærværende. Ham
kan De dog umulig tænke paa mere, især naar Deres
Døbeseddel kommer for Retten og i Trykken.
Og hvor kunde desuden en forstandig Kone som De ans
det end være langt over alle deslige Fordringer paa Ungs-
dom? og de to unge Menneſker elske hinanden af
Hjertet. Al Ulykke kommer af, at da De selv er
ung, har De ikke lagt Mærke til, at Louise ikke var
Barn mere; men De seer, Clairville har godt mær-
ket det. Vilde De gjøre Deres Datter ulykkelig?

Mad. Rosemont. Jeg troer De har Ret;
det vilde smerte mig dybt at see hende ulykkelig.

Dubouloir. O! det vidste jeg nok. Ah!
Clairville! kom herover! Jeg kunde nok vide, han
var i det forhejede Bindue, det vilde jeg væddet paa;
kom Louise!

Mad. Rosemont. Et Dieblit! et Dieblit!
De er saahastig.

Dubouloir. Glamsfærd! naar det gielder
om min egen og andres Lykke! for De kommer dog
til at ægte mig.

To og tyvende Scene.

De Forrige. Louise.

Dubouloir. Kom kiære Myndling, om:

savn Deres Moder; hun tilgiver Dem, og samtykker i at gifte Dem med Clairville.

Mad. Rosemont. Hvad? jeg samtykker —

Dubouloir. Ja Frue! De samtykker; vi spiser sammen; jeg gaar til Deres Fætter, bringer ham hen til Deres Notarius, vi undertegner Egtes kontrakten, der bliver ingen Proces, ingen Strid, ingen Indlæg, og ingen Ting i Trykken.

Mad. Rosemont. De faaer mig ogsaa til alt, hvad De vil.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Clairville.

Clairville. Jeg kommer med yderste Urolighed. Er det med Fruens Minde, De kalder paa mig; Hr. Dubouloir?

Dubouloir. Ja! det er med hendes Minde; Alt er glemt, alt er tilgivet, som jeg sagde. De bliver hendes Svigersøn, og jeg hendes Mand; og der er Deres Døbeseddel, jeg behøver den ikke mere.

Mad. Rosemont. Behold De den; jeg er ikke mere urolig over, De har den i hænde; nu er jeg helbredet. Man kan let trøste sig over, man ikke er ung mere, naar man har den Lykke at gifte sin Datter godt bort.

